

Giới thiệu Thừa Tướng Yêu Nguyệt Sủng Nghê

Truyện Thừa Tướng Yêu Nguyệt Sủng Nghê, kiếp trước nàng là nữ nhân đệ nhất kinh thành, cũng chính vì thế mà lận đận, bị người ta bán đứng nên phải bỏ mạng.

Trùng sinh về kiếp này, những người thiếu nợ nàng kiếp trước, thì nàng thế nhất định phải đòi lại. Giờ đây trong thân thể là Nhị tiểu thư của phủ Tướng Quân, một nữ nhân trong mắt mọi người là dễ bắt nạt nhưng không ai biết linh hồn bên trong giờ đây đã sớm thay đổi không còn là nàng.

Thừa Tướng Yêu Nguyệt Sủng Thê sẽ là một truyện xuyên không thú vị và lôi cuốn dành cho những ai thích thể loại tranh đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nguyệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Bóng đêm ngày càng dày đặc. Trong phòng, ngọn đèn dầu nhấp nháy.

'Choang' một tiếng, chén xú rơi xuống đất bị chia năm xẻ bảy.

"Trong súp có mị dược. Dực, ngươi muốn làm gì??"- Mạch Sương toàn thân tê liệt, vô lực ngã xuống cạnh bàn, trợn to mắt đẹp, nghi hoặc khó hiểu nhìn qua người đang đứng đối diện -- Hách Liên Dực.

Khi uống vào miệng, nàng đã cảm thấy có chút không đúng.

"Thái tử ái mộ tiểu thư đã lâu nhưng Tiểu thư lại đối với Thái tử lạnh lùng như băng. Vương gia thông cảm với lòng say mê của Thái tử cho nên dự định muốn kết hợp cho Tiểu thư và Thái tử."- Một hồng y nữ tử đứng sau lưng Hách Liên Dực mềm mại đáng yêu nói.

Nàng vẫn như cũ mặc trang phục nha hoàn nhưng lại không còn có một hơi thở thanh thuần động lòng người như trước kia nữa. Trên mặt cũng không thấy biểu cảm khúm núm, nhát gan.

Giờ phút này nàng ta tựa như đã thay đổi hoàn toàn, một chút cũng không giống cái nha đầu sạch sẽ, đơn thuần mà Mạch Sương biết. Toàn thân lộ ra một cỗ hơi thở yêu mị, nhất là cái mục ruồi dưới khóe mắt phải kia, làm cho nàng tăng thêm vài phần mị hoặc phong tình.

Xem ra đây mới là bộ mặt thật sự của nàng đi. Hay cho một người giỏi đem mình nguy trang thành lương thiện đơn thuần.

"Văn Thi Dung, ngươi có ý gì??"- Mạch Sương giận dữ hỏi, Văn Thi Dung là nha hoàn đã đi theo nàng hơn hai năm. Ngày thường, hai người chưa từng phân biệt chủ tớ, đối với nhau như tí muội tình thâm.

Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy Văn Thi Dung cười nói tự nhiên ở bên cạnh Hách Liên Dực thì đã biết, Văn Thi Dung đã phản bội nàng. Có lẽ hai người này đã sớm lên kế hoạch ở sau lưng, tìm cách tống nàng lên giường của Thái tử. Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng lại một trận sôi trào.

"Nghĩa là qua đêm nay thôi, Tiểu thư người sẽ được trở thành nữ nhân của Thái tử."- Văn Thi Dung quynh rũ cười một tiếng nhưng giọng nói lại gay gắt như trước.

Mạch Sương như rớt vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch.

"Văn Thi Dung, ta tự nhận là đối đãi với ngươi không tệ, vậy thì tại sao ngươi lại muốn phản bội ta??"- Nàng đau lòng nói.

"Tiểu thư, ngươi oan uổng cho nô tì, nô tì đây là muốn tốt cho người. Qua tối nay, người tuy không thể làm Vinh vương phi nữa, nhưng mà có thể trở thành Thái tử phi tương lai nha."- Văn Thi Dung che miệng cười duyên.

Mạch Sương chợt cảm thấy tiếng cười kia châm chọc và ồn ào vô cùng, hận không thể tung một chưởng đánh bay Văn Thi Dung.

"Hách Liên Dực, lời nàng nói là sự thật sao??"- Nàng nhìn nam tử hắc y tuấn mỹ phi phạm, đáy lòng vẫn còn sót lại một tia chờ mong, vẫn hi vọng hắn sẽ nói lời Văn Thi Dung là giả.

Hách Liên Dực ngược mắt, con ngươi đen lãnh khốc nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt mỹ của Mạch Sương, lạnh lẽo tuyệt tình mở miệng nói: "Ừ"

Một chữ vô cùng đơn giản, triệt để đem tâm nàng vùi xuống địa ngục.

Mạch Sương lòng dạ ác độc, ngoan tuyệt vừa nổi lên. Tuy cơ thể đau đến khó thở nhưng trên mặt lại cố gắng giữ tinh tảo, trong đôi mắt lộ ra kiên cường, khóe miệng cười một tiếng: "Thì ra hôm nay ngươi hẹn ta cùng đi Tướng Quốc Tự dâng hương chính là vì đã đem tất cả tính toán kỹ lưỡng để đem vị

hôn thê của mình đẩy lên giường của huynh trưởng."

Hôm nay, Hách Liên Dực hẹn nàng cùng nhau đến Tướng Quốc Tự. Trên đường dâng hương, Văn Thi Dung ở sau lưng nàng đột nhiên mất tích. Đến lúc tìm được Văn Thi Dung thì sắc trời cũng đã tối.

Tướng Quốc Tự nằm ở trên đỉnh núi cao nên ban đêm thường không có phương tiện đi xuống bên dưới. Hách Liên Dực đề nghị mọi người ngủ lại một đêm, sớm tinh mơ ngày mai sẽ khởi hành trở về. Mạch Surong nhìn sắc trời, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng đáp ứng đề nghị của hắn.

Tướng Quốc Tự là quốc tự ở Nam Hạ quốc. Hướng khói hương thịnh, khách hành hương lui tới đa số đều là quan lại quyền quý. Trong chùa còn có chuẩn bị phòng khách để cung cấp cho các khách hành hương ngủ lại qua đêm.

Hôm nay vừa đúng là ngày cúng phật, khách tới dâng hương càng nhiều, trong đó có cả Thái tử. Người ngủ lại rất nhiều, phòng khách chật ních người.

Hách Liên Dực cùng người chủ trì Tướng Quốc Tự có vài phần giao tình. Hắn nói là do lo lắng sẽ làm ảnh hưởng đến Mạch Surong nên đi hỏi chủ trì còn có nơi nào có thể ngủ lại hay không. Nể mặt mũi Hách Liên Dực, người chủ trì đặc biệt an bài Mạch Surong gần một cái sân.

Sân trung đối vắng vẻ, cách phòng khách khá xa nên rất thanh tịnh, lại có phong cảnh tuyệt đẹp.

Vào bữa tối, nàng ăn món chay trong chùa cùng Hách Liên Dực. Trước đây không lâu, lúc đại ca đang đóng quân ở biên cương, nàng cũng từng đến Tướng Quốc Tự cầu phúc cho hắn nên có ở lại dùng qua cơm trưa, đã sớm uống qua canh ở đây và cảm thấy nó hết sức nhạt nhẽo. Bởi vậy, nàng không thích uống.

Lúc này nàng vốn không có ý định uống một hớp canh kia nhưng lại cảm động khi thấy hắn thân phận là Vinh vương tôn quý nhưng lại vì nàng mà tự mình bưng bát canh đến. Ánh mắt lại thâm tình, có chút hi vọng, nàng không đành lòng từ chối ý tốt của hắn nên đành cầm lấy chén canh trên tay hắn uống.

Nước canh vừa vào miệng nàng đã thấy có gì đó không đúng, muốn nhổ ra nhưng đã muộn.

Bây giờ nàng đã hiểu, Văn Thi Dung mất tích không phải là chuyện ngẫu nhiên, làm vậy chỉ là vì kéo dài thời gian để nàng ngủ lại Tướng Quốc Tự.

"Hoàng huynh hâm mộ người đã nhiều năm, người đi theo hắn, hắn sẽ không để người chịu ủy khuất."- Lời nói của Hách Liên Dực như cây đao từ từ khoét vào tâm nàng cho đến khi phá nó thành mảnh nhỏ. Nàng đau đớn cực điểm, phần nộ cực điểm cũng cảm thấy mình bị sỉ nhục đến cực điểm.

"Chó má !"- Mạch Surong giận dữ, nhìn không được phun ra một câu thô tục hoàn toàn không phù hợp với thân phận Vinh vương phi tương lai của nàng.

"Hách Liên Dực, ta chính là vị hôn thê của người. Là Vinh vương phi tương lai. Loại lời nói này người cũng có thể mở miệng."

Hách Liên Dực sắc mặt u trầm, không lên tiếng trả lời.

Thái tử đương triều tuy được Thánh sủng vô cùng nhưng lại không có học thức, không luyện võ, hoang dâm vô độ, gả cho hắn còn đáng sợ hơn cả nhảy vào hố lửa. Cho dù nàng không có hôn ước với Hách Liên Dực cũng sẽ nhất quyết không chịu gả cho Thái tử.

"Mạch Surong, người cho rằng mình còn có thể trở thành Vinh vương phi ? Hừ, đừng có nằm mơ, chỉ cần qua đêm nay thôi, người vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội trở thành Vinh vương phi."- Văn Thi Dung khinh miệt nói.

"Câm miệng !"- Lời nói của Văn Thi Dung làm nàng tức giận vô cùng, không suy nghĩ nàng cầm lên cái chén uống trà dùng sức đập mạnh vào đầu Văn Thi Dung. Văn Thi Dung né không kịp, cái trán bị nện trúng, máu nhanh chóng tuôn ra.

Mặt Văn Thi Dung biến sắc, muốn xông lên đánh Mạch Surong nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Dực bén nhọn bắn tới. Ngấm lại một chút thì mới miễn cưỡng dừng bước chân. Mạch Surong kia là người dành để hiến tặng cho Thái tử, nếu nàng động thủ đánh thương Mạch Surong thì nàng có thể có kết cục xấu.

"Biến, người biến cho ta...."- Mạch Surong một khắc cũng không muốn thấy Văn Thi Dung, chỉ muốn nàng ta ngay lập tức biến mất ở trước mặt mình. Nhưng thét to giữa chừng nàng bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nàng vậy mà nói không ra tiếng. Thì ra trong súp không những bỏ mì được không màu không vị mà còn trộn thêm ách được.

*Ách được: được cầm

Tốt, tốt, tốt, rất đủ ngoạn độc, đủ tuyệt tình !

"Ồ, người nói không ra tiếng có đúng không ??"- Văn Thi Dung lấy tay che lại cái trán bị thương, cười dữ tợn một tiếng.

"Đừng tưởng rằng thân phận người tôn quý thì sẽ không có người nào dám hãm hại người. Nói cho người biết, qua tối nay thôi, toàn bộ dân chúng Nam Hạ quốc sẽ biết mọi người mà Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam yêu thương nhất, tương lai là Vinh vương phi nhưng lại không biết liêm sỉ, trèo lên giường của Thái tử."

Mạch Surong lần nữa tức giận đến cả người run rẩy, mắt đẹp đau thương tuyệt vọng nhìn Hách Liên Dực thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

"Ngươi..... thật sự..... là tuyệt tình đến như vậy sao ??"- Cổ họng nàng đau rất đến cực điểm, giọng nói bị phá hủy khàn khàn khó nghe.

"Bản vương đối với ngươi chính là tuyệt tình như vậy. Nhưng ngươi cũng không nên trách bản vương, muốn trách thì trách ngươi là nữ nhân mà Thái tử thích."- Hân lạnh như băng nói.

Mạch Surong tuyệt vọng cười một tiếng.

"Vậy ngươi.... có từng.... thích...."- Rốt cuộc chữ 'ta' cuối cùng, nàng nói cũng không nên lời.

Tin đồn Vinh vương Hách Liên Dục văn thao võ lược, khí thế hiên ngang, là phu quân trong mơ của nhiều nữ tử trong Hạ Thành.

Lần đầu gặp mặt, thấy hân tuấn mỹ phi phàm, nói năng đúng mực, nàng liền mờ lòng với hân. Lúc hân hướng Hoàng Thượng xin chỉ tứ hôn cho nàng và hân, nàng đã cho là hân thích nàng, trong lòng thầm hạnh phúc, cho rằng rốt cuộc nàng cũng tìm thấy được phu quân kiếp này của mình.

Nhưng bây giờ đây, nhìn tới khuôn mặt Hách Liên Dục tuấn mỹ mà lạnh nhạt, nàng biết được hân chưa từng thích nàng. Thời khắc đó, tâm như tro tàn. Nhưng nàng vẫn muốn thấy, muốn nghe chính miệng hân nói hân không thích nàng để lòng mình đau triệt để, không được sinh ra ảo tưởng lần nữa.

"Chưa từng."- Hân nhàn nhạt trả lời.

Hân giống như không muốn phải nhìn tới ánh mắt đau thương quật cường của nàng nữa nên dứt khoát kéo Văn Thi Dung ra ngoài, tiện tay khóa cửa lại.

Nàng trở mặt nhìn bóng dáng hân biến mất tại cửa, cười lạnh một tiếng. Hách Liên Dục, hôm nay ngươi khiến ta khốn khổ, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại đủ hết.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Mạch Surong, nàng gỡ một chiếc vòng trên tay xuống. Bên trong có cất dấu cơ quan, mở ra lấy viên thuốc giải bách độc được giấu cẩn thận bên trong, nàng nhanh chóng đem thuốc nuốt xuống.

Nàng chưa bao giờ đem bí mật của chiếc vòng này nói cho Văn Thi Dung biết. Văn Thi Dung tính không bằng trời tính, sao có thể ngờ được trên người nàng có thuốc giải bách độc.

Nhưng cái tên giải bách độc không có nghĩa là nó có thể giải được tất cả các loại độc trên thế gian này. Cho nên khi nàng uống thuốc, chỉ có thể giải được độc mị dược, không có cách nào giúp nàng nói lại được.

Cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, một nam tử mặc cẩm y xông tới.

"Sương mỹ nhân, bản Thái tử cảm thấy ngươi cũng thật khổ."

Thái tử một đôi mắt đục ngầu nhìn đắm đuối vào Mạch Surong. Nàng bị nhìn như vậy, cảm giác cực kì không thoải mái.

Lưng hân có chút còng xuống, giang ra hai cánh tay, như con gà mái già bỏ nhào về phía nàng.

"Sương mỹ nhân, tối nay bản Thái tử sẽ sủng ngươi thật tốt."

Bây giờ, Mạch Surong tuy không thể nói chuyện nhưng mị dược trong người đã được giải trừ. Thấy Thái tử vọt tới, nàng kìm nén cảm giác phẫn nộ cùng bị sỉ nhục trong lòng, đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền. Trước mặt Thái tử vọt đến, nàng không do dự vung nắm đấm đánh xuống hướng Thái tử.

Một quyền này, lực đạo bình thường không thể so sánh được. Thái tử còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đã bị một quyền đánh tới choáng váng, té trên mặt đất.

Đánh ngã Thái tử, Mạch Surong thăm vận nội lực, bay ra cửa sổ. Nếu đến phía sân xa xôi, ở đó ban đêm không có người, có hô cứu mạng chỉ sợ kéo đến cũng sẽ toàn là người của Hách Liên Dục. Ngấm lại một chút, nàng quyết định chạy dọc theo con đường mòn hẻo lánh nhất chạy xuống núi.

Nàng biết nếu Hách Liên Dục phát hiện nàng chạy trốn, hân nhất định sẽ đuổi theo. Cho nên nàng một chút cũng không dám chậm chạp, dùng hết khí lực mà chạy. Chỉ cần xuống được núi, Hách Liên Dục chắc chắn sẽ không dám làm gì nàng.

Phía trước có một khu rừng trúc, muốn xuống được núi phải đi qua đó.

Bóng đêm nồng đậm, bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe tiếng vang của lá trúc tuôn rơi theo gió đêm.

Không gian rừng trúc lơ mơ, một bóng người như ảo ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, mang theo một cỗ hơi thở nguy hiểm mãnh liệt.

Trong lòng nàng có dự cảm xấu, lập tức xoay người chạy ra khỏi rừng trúc. Bóng đen kia xông thẳng lại, khẽ dựa gần một chút sau đó chộp từ sau lưng nàng bắt đi.

Nhảy cảm phát hiện sau lưng có nguy hiểm đánh tới, nàng lách mình né ra sau lưng hân, nhanh chóng ở sau lưng người ta ra tay. Nàng đụng đến vật gì đó cứng rắn trên người hân, tiện tay cầm lấy. Mà tại lúc này hân y nhân lại ra tay, một chưởng đánh bay nàng.

Mạch Surong ngã trên mặt đất, đưa mắt nhìn đến một mảnh ngọc bội màu đỏ trong tay. Phía trên bề mặt ngọc bội có khắc một đóa hoa không biết tên, tựa như tường vi, nhưng nhụy hoa trắng như tuyết lại có hình dạng như vết tích của giọt nước mắt. Chất ngọc thượng đẳng, thông thấu ôn nhuận, làm từ đá hồng ngọc hiếm thấy. Cho nên vừa nhìn đã biết là đồ nhà bình thường không cảm nổi.

Dưới ánh trăng, nàng phát hiện người nọ che mặt, thân hình cao ngất kiêu ngạo, tản ra khí thế uy nghiêm vô hình. Thoạt nhìn, hắn giống như là cấp trên tay cầm trọng quyền, hắn hình như như không giống người Hách Liên Dực phái tới.

Hắn là ai ?? Nàng muốn mở miệng hỏi nhưng lại bất đắc dĩ không nói ra được tiếng nào.

Người nọ phát hiện ra được ngọc bội của hắn đã bị nàng lấy đi, giống như bị chọc giận, nhanh như gió vọt tới trước mặt của nàng. Ra tay, nhanh chóng mà tàn nhẫn. Nàng né không kịp, bị một chưởng bổ choáng, ngã vào trong ngực hắc y nhân.

Trước khi ý thức lâm vào mơ hồ, nàng ngửi được mùi hương hết sức đặc biệt trên người hắn, không hẳn là dễ ngửi. Điều này càng làm cho Mạch Surong suy đoán theo chiều hướng là hắn thân phận tôn quý phi phàm.

Gió đêm làm lá rụng xuống bay múa đầy trời, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng dần bị mây đen che khuất. Lúc mây bay qua đi, trăng lại thay đổi thành một màu đỏ rực, như bị ai đó cố ý nhuộm thành huyết nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vứt Bỏ Tính Mạng

Trong mơ hồ, nàng nghe được một trận bước chân 'rầm rập' từ xa đến gần.

'Rầm' một tiếng. Là âm thanh cửa bị người phá ra.

Gió thổi qua gò má, một trận rừng mình đánh tới làm Mạch Surong bừng tỉnh.

Bên tai truyền đến tiếng ngáy, nàng vô ý thức quay đầu lại, trước mặt nàng hé ra một khuôn mặt được phóng đại tràn đầy dữ tợn, mép miệng hắn vẫn còn lưu lại nước miếng.

Nàng phát hiện nàng và Thái tử hai người quần áo không chỉnh tề nằm cùng một chỗ. Kinh hãi kêu lên một tiếng nhưng bất đắc dĩ lại không phát ra được tiếng nào. Bối rối đứng lên, hai tay chỉnh lại quần áo, co lại ở một góc, hai mắt mờ mịt nhìn đám người vừa xông vào trong phòng.

Trong đám người này, người cầm đầu đứng phía trước hiển nhiên là Hách Liên Dực. Còn có rất nhiều Phu nhân, Tiểu thư nhà quan gia đêm qua ngủ lại phòng khách, có cả thầy tu của Tướng Quân Tự. Bọn họ ngầy ngốc trừng mắt, khó tin nhìn chuyện động trời của hoàng gia đáng ghê pha trước mặt.

Chuyện sao có thể thành như vậy ?? Nàng sao có thể cùng Thái tử quần áo không chỉnh tề nằm một chỗ ?? Hắc y nhân đánh choáng nàng tối hôm qua sao lại đưa nàng đến đây ?? Không lẽ người nọ đúng là người do Hách Liên Dực phái tới ??

"Hoang đường ! Hoang đường ! Quả thật là hoang đường !" - Giọng của một lão già râu ria hoa râm nói, ông ta từ sau lưng Hách Liên Dực đi ra trước mặt hắn, đứng đầu. Người này là thúc thúc của đương kim Hoàng Thượng, đức cao trọng vọng, Hoàng Thượng đối với ông ta hết sức kính trọng.

Nghe lão Hoàng thúc lên tiếng, tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần.

"Ra ngoài, toàn bộ đều ra ngoài !" - Lão Hoàng thúc mở miệng, trừ Hách Liên Dực này giờ không cử động ra, tất cả những người còn lại đều lui ra ngoài.

"Súc sinh ! Toàn bộ mặt mũi Nam Hạ quốc đều bị ngươi làm mất hết. Còn không mau đứng lên !" - Tiếng lão Hoàng thúc lớn như sấm.

Mà sau khi phát sinh ra động tĩnh lớn như vậy, Thái tử vẫn còn ngủ như con heo chết. Lão Hoàng thúc tức mà không biết nói sao, trực tiếp đi đến nhắc chân lên chào hỏi lên người Thái tử.

"Quá... Thái Hoàng thúc.... ngươi sao lại ở đây ??" - Lão Hoàng thúc được Hoàng Thượng kính trọng, tính hơi nóng nảy, Thái tử có chút sợ ông ta. Hiện tại vừa thức dậy đã thấy khuôn mặt lão Hoàng thúc tràn đầy tức giận, hắn sợ đến mức phải nhắc cái mông đứng lên, mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Tối qua hắn bị Mạch Surong đánh một quyền vào mắt phải, bây giờ bị sưng đỏ lên còn chưa có biến mất. Đầu hắn lệch qua một bên, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không có một chút bộ dáng của một Hoàng Đế tương lai !

Lão Hoàng thúc nhìn bộ dáng chán chường lười biếng của hắn, đôi mắt tràn ngập thất vọng: "Đồ hỗn trướng, ngươi còn mặt mũi để lên tiếng, nhìn một chút ngươi đã làm ra cái chuyện tốt gì ??"

"Hoàng huynh, ngươi rốt cuộc đã làm gì Surong nhỉ ?" - Hách Liên Dực bộ dáng ần ần về mặt, bước lên một bước, lòng vô cùng đau đớn khiển trách

hỏi.

Nghe được lời khiển trách của Hách Liên Dực, Thái tử đột nhiên nhảy dựng lên: "Tứ hoàng đệ. Rõ ràng là ngươi...."

Hách Liên Dực thấy Thái tử định nói ra sự thật, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Ngươi sao có thể làm vậy với Sương nhi? Sương nhi chính là đệ muội tương lai của huynh!"

Mạch Sương lẳng lặng co rúm ở một bên, ôm chặt quần áo, hai mắt mờ mịt, khi nghe được lời nói của Hách Liên Dực nàng như phục hồi lại tinh thần. Mắt lạnh nhìn khuôn mặt đau lòng của Hách Liên Dực, trong lòng thầm khịt mũi coi thường.

"Ta biết Hoàng huynh hâm mộ Sương nhi đã lâu nhưng Hoàng huynh rõ ràng đã biết Phụ hoàng sớm đã ra thánh chỉ tứ hôn cho ta và nàng. Thế nhưng hôm nay lại làm vậy với Sương nhi. Chẳng lẽ Hoàng huynh không đem Phụ hoàng để vào mắt sao?"- Hách Liên Dực xúc động phẫn nộ nói.

Nhìn vào như hấn chỉ vô tình chất vấn nhưng thật ra là đang cố chụp cái mũ miệt thị vương quyền lên đầu Thái tử.

"Hách Liên Dực, ngươi nói hưu nói vượn!"- Thái tử cũng nổi giận, rõ ràng là Hách Liên Dực muốn đem Mạch Sương đưa cho hấn nhưng bây giờ nghe ý tứ trong lời nói của hấn thì rõ ràng không phải là như vậy. Chuyện này hấn sao có thể không phiền lòng. Nhưng hấn còn chưa nắm được Mạch Sương thì đã bị nàng đánh đến choáng, sau đó liền thở to ngu luân. Lúc tỉnh lại thì bị người ta nói là làm bẩn Mạch Sương, chuyện này hấn sao có thể không lo lắng.

"Ngươi nói ta nói hưu nói vượn? Sự thật bày ra trước mắt rành rành, ngươi đừng có nguy biện!"- Hách Liên Dực kích động nói, ánh mắt tức giận còn có vô tội cùng ủy khuất.

Hấn không để cho Thái tử có cơ hội mở miệng đã làm một bộ dáng đau lòng nói: "Hoàng huynh cho rằng dùng biện pháp chiếm thân thể của nàng thì sẽ chiếm được nàng sao? Không, ngươi nằm mơ, ngươi vĩnh viễn cũng không có khả năng có được nàng."

"Sương nhi yêu ta, ta cũng yêu Sương nhi. Ta không thể mất đi Sương nhi. Cho dù Sương nhi bị biến thành cái dạng gì thì ta mãi mãi cũng sẽ không buông nàng ra."

Ý của câu này là tình yêu giữa hấn và Mạch Sương rất sâu đậm, Mạch Sương không thể nào phản bội hấn, tất cả đều là do Thái tử bức bách nàng.

Mạch Sương nghe lời nói của Hách Liên Dực như đang đem thâm tình mình ra tỏ lộ, nhìn sự đau lòng trên mặt hấn và Lão hoàng thúc ở một bên đang không ngừng thở dài. Nàng trong nháy mắt đã sáng tỏ.

Hách Liên Dực sắp xếp tổng nàng lên giường Thái tử ở Tướng Quân Tự thì ra là muốn hãm hại Thái tử.

Thái tử cường bức Vinh vương phi tương lai trong sương phòng Tướng Quốc Tự là một chuyện đem pha động trời, đánh mất hết mặt mũi hoàng gia.

Hách Liên Dực nhất định biết Lão hoàng thúc sẽ ngủ lại ở Tướng Quốc Tự nên cố ý để ông ta thấy được bộ mặt hèn hạ của Thái tử. Nếu như Lão hoàng thúc đức cao trọng vọng này trước mặt Hoàng Thượng trình lên việc làm của Thái tử, đến lúc đó Thái tử sợ rằng chống không nổi.

Còn lý do Hách Liên Dực muốn thiết kế hãm hại Thái tử, nàng suy nghĩ một chút liền đoán được, hấn làm như vậy đơn giản là muốn ngôi vị Hoàng Đế.

Vì ngôi vị Hoàng Đế, Hách Liên Dực, ngươi đúng là không từ một thủ đoạn nào!

"Hách Liên Dực, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, rõ ràng là ngươi nói muốn đem Mạch Sương dâng lên cho bản Thái tử, còn bảo bản Thái tử đến đây tìm nàng...."

"Đồ hỗn trướng, đúng là hoang đường đến cực điểm!"- Lão Hoàng thúc phẫn nộ cắt đứt lời Thái tử.

"Có gan làm ra loại chuyện xấu hổ này thì sao không có can đảm thừa nhận?? Còn muốn đem nước bẩn hắt lên đầu Dực nhi?? Hừ, bản vương cực kỳ thất vọng về ngươi!"

"Thái Hoàng thúc, lời bản Thái tử nói đều là thật!"

"Ngươi câm miệng!"- Lão Hoàng thúc chỉ tin vào sự tình mình nhìn thấy trước mắt, không cho Thái tử có cơ hội nói rõ.

Trong mắt Hách Liên Dực lóe ra một tia đắc ý.

"Sương nhi, ngươi chịu ủy khuất rồi. Sau này cho dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để người khác làm tổn thương ngươi lần nữa."- Hách Liên Dực về mặt thâm tình, đi tới bên người Mạch Sương.

Bây giờ Mạch Sương thật muốn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, điên cuồng cười to. Hách Liên Dực, ngươi thật sự đúng là cái con hát kỹ thuật hạng nhất, vừa hát vừa đánh trống, ngươi làm mọi thứ đều rất tốt.

Thật đáng tiếc, nàng bây giờ *thể đơn lực bạc, không có cách nào vạch trần vở kịch của hấn. Nhưng mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nàng hôm nay phải khuất nhục nhưng ngày khác chắc chắn sẽ nhất nhất đòi lại.

*thể đơn lực bạc: không có thể lực hậu thuẫn đằng sau, chỉ có một mình.

"Sương nhi."- Hách Liên Dực đến gần nàng, định đem tay ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại đột nhiên đẩy tay của hắn ra, đứng lên, không quan tâm ngó ngang đến hoàn cảnh mà lao ra ngoài.

Sau khi biết rõ lý do vì sao hắn lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy xong, thì một khắc nàng cũng không muốn ở lại chỗ này xem hắn biến đổi sắc mặt điên kịch nữa. Nếu tiếp tục ở lại, nàng lo lắng mình chịu không nổi sẽ bị điên mất.

Nàng lao ra cửa, sử dụng tất cả khí lực chạy về phía trước, rất nhanh đã cách Hách Liên Dực khá xa.

Nàng chạy rất mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, quỳ gối dưới đất.

Ánh nắng ban sớm sáng rõ mà ấm áp nhưng trong lòng nàng lại rét lạnh đến cực điểm.

Đột nhiên có một bóng ngân quang chợt lóe qua. Nàng cảnh giác ngẩn đầu, theo bản năng muốn đứng dậy. Nhưng còn không chờ nàng đứng dậy, một hồng y nữ tử như ảo ảnh xuất hiện, tiến lên, đá một cước vào đầu gối Mạch Sương. Sau đó, đem một thanh chủy thủ đứt khoát đâm vào ngực nàng.

Thủ pháp ngoan tuyệt, gọn gàng.

Mạch Sương ngẩn đầu, kinh hãi nhìn người vừa tới. Nàng chưa bao giờ biết có người võ công cao thâm và lòng ngoan quyết đến thế, khiến cho nàng một tia đánh trả cũng không có.

Khuôn mặt hồng y nữ tử kiều diễm, dưới khóe mắt phải có một nốt ruồi yêu mị. Không sai, người tới chính là Văn Thi Dung.

"Vì sao ??"- Mạch Sương vẫn như cũ nói không ra lời, chỉ có đôi môi mấp máy ra hình dáng câu từ.

Dao găm xuyên thấu qua lòng nàng, nàng biết, mình chống đỡ không được bao lâu nữa rồi. Nhưng nàng vẫn không hiểu, nàng luôn đối đãi với Văn Thi Dung như ti muội, vậy thì rốt cuộc là vì cái gì mà nàng ta lại đột nhiên phản bội nàng ?? Thậm chí không tiếc ra tay độc ác để giết nàng.

"Là lệnh của Hách Liên Dực sao ??"- Thấy Văn Thi Dung nhìn nàng nhưng không trả lời, vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng lại hỏi một vấn đề khác.

"Rất muốn biết vì sao ta giết người phải không ??"- Văn Thi Dung ánh mắt quyến rũ nhử lại, cúi người hỏi.

Mạch Sương gật đầu.

Văn Thi Dung cười đến thần bí khó lường, đứng thẳng.

"Chuyện này ngươi nên đi hỏi Diêm vương đi !"- Nhìn Mạch Thương bây giờ chỉ là nỏ thần hết đà, nàng ta cũng không làm gì nhiều mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi.

Con người Mạch Sương từ từ tan rã, trước mặt tối sầm, sau đó đã lọt vào bóng tối vô tận.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Một Khi Trùng Sinh

Đầu xuân còn se lạnh. Sáng sớm ánh mặt trời tuy sáng rõ nhưng chỉ cần một cơn gió thổi qua thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy có chút lạnh.

Mạch Sương cảm thấy chỗ lòng ngực như bị vật gì đó đè lên, rất đau. Đau đến truyền khắp tứ chi bách hại khiến cho nàng khó có thể thở được, không muốn nhúc nhích.

"Giả chết sao ?? Diệp Thanh Linh, người tình cho ta."- Một giọng nói bén nhọn khinh bỉ đâm vào tai nàng.

Diệp Thanh Linh. Đây không phải là tên của Nhị tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng Quân sao ??

Trên người đột nhiên bị người đập thêm mấy cước, đau đến khiến nàng không nhận được phải nhui mày, ngực rất khó chịu, mí mắt nặng như chứa vàng, không có cách nào mở ra.

"Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư sẽ không chết thật đi ??"- Hương Lan nơm nớp lo sợ nói.

Đại tiểu thư dừng động tác đá người dưới đất, đưa tay thăm dò hơi thở Diệp Thanh Linh không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Không phát hiện ra hơi thở, nàng đột nhiên lui về phía sau hai bước, hoảng hồn. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói hồ đồ.

"Thanh Ngọc, đây là có chuyện gì ??"

Cách đó không xa, có một phụ nhân tướng mạo xinh đẹp được một đám nha hoàn vây quanh. Búi tóc cao vắn, châu ngọc lấp đầy đầu, mười phần quý khí, mặt mày hếch lên ẩn chứa một cổ bén nhọn, một thân hoa phục làm nổi bật lên dáng người tôn quý không thể với tới.

"Phu nhân !" - Hương Lan hướng Phu nhân Tướng Quân -- Lâm thị hành lễ.

"Người lại làm cái gì nha đầu Thanh Linh kia vậy ??"

Lâm thị mắt liếc qua Diệp Thanh Linh một thân ướt nhẹp đang nằm bất động cạnh bờ ao, trong lòng đã hiểu ra được vài phần: "Là người đem Thanh Linh đây xuống nước ??"

"Không phải" - Thanh Ngọc vội lắc đầu. Ánh mắt hỗn loạn.

"Là chính nàng tự nhảy xuống !" - Nàng mới không chịu thừa nhận mình có ý đây.

"Không phải là người đẩy thì nàng đang yên đang lành lại nhảy xuống nước làm cái gì ??" - Lâm thị nghi ngờ nói.

"Nương, có lẽ người không biết. Lúc trước, nha đầu kia không biết điên khùng cái gì đột nhiên chạy đến trước phủ Thừa Tướng 'nháo hôn', bị Thừa Tướng chán ghét nên cả ngày luôn buồn chán không vui. Lúc này, nàng nghĩ quần trong lòng muốn nhảy xuống nước cũng không có gì là kì lạ."

Chuyện Diệp Thanh Linh ái mộ Thừa Tướng đương triều của Nam Hạ quốc -- Tần Liễm, mọi người đều biết. Sau khi nàng gặp qua dung nhan tuấn mĩ như trích tiên của Tần tướng, không lâu sau liền bỏ chạy đến trước cửa phủ Thừa Tướng, chặn đường Tần tướng vừa hạ triều trở về nói muốn gả cho hắn, bị Tần tướng dụ dỗ cự tuyệt.

Tần tướng nói không muốn cưới, Diệp Thanh Linh cười nói không quan tâm, nhưng khó có thể ngờ được một lát sau nàng lại nói ra một câu kinh người khác, nàng nói nàng muốn cưới Tần tướng làm 'Phu nhân'. Kết quả bị người phủ Tướng Quân giới cho một thân đầy máu chó. Chuyện này từng được lan truyền sôi sục khắp kinh thành.

Trước kia Diệp Thanh Linh rất ít khi đi ra ngoài phủ nên bên ngoài không có ai biết mặt nàng. Bởi vậy khi mọi người biết chuyện của nàng, ai cũng cười nhạo tướng mạo nàng bình thường, tài năng nông cạn mà lại dám mơ ước đến Tần tướng tuấn mĩ như trích tiên, tuổi trẻ đầy triển vọng. Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Sau vụ đó, Diệp Thanh Linh cũng không được gặp Tần tướng. Nàng yêu mà không được đáp lại, muốn gặp mà không thể, buồn rầu tích tụ trong lòng, cả ngày luôn rầu rĩ không vui. Bây giờ nếu nói nàng tương tư đến điên cuồng, nhảy xuống nước tìm chết cũng sẽ không có người hoài nghi.

"Đại tiểu thư, tay Nhị tiểu thư hình như vừa giật giật." - Hương Lan hô lên.

Diệp Thanh Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, ngồi xổm xuống, lấy tay đẩy đẩy Diệp Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, mau tỉnh lại. Người đừng có giả bộ chết để dọa mọi người."

Giọng nói nàng có chút run. Dù sao thì cũng do mình đẩy người ta xuống nước, nàng chưa từng giết người, nếu Diệp Thanh Linh thật sự bị chết đuối, trong lòng nàng nói không sợ hãi là dối trá.

Mạch Sương cảm thấy chỗ lồng ngực có gì đó dồn lên trên chuẩn bị thoát khỏi miệng ra ngoài. 'Phốc' một cái, nàng đột nhiên phun ra một miệng nước. Hô hấp liền thông nhuận, toàn thân thoải mái không ít.

"Diệp Thanh Linh, người là đồ dê tiện. Lòng đã muốn chết như vậy thì vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại." - Toàn bộ nước Diệp Thanh Linh phun ra đều đáp xuống trên mặt Diệp Thanh Ngọc.

Giọng nói bén nhọn, chói tai thiếu chút nữa đã đâm rách màng nhĩ Mạch Sương. Nàng mạnh mẽ mở mắt ra khiến Diệp Thanh Linh bị bất ngờ, sợ đến nhảy dựng lên.

Cặp mắt kia đen nhánh trong suốt, sáng bức người, như chứa gió xuân. Diệp Thanh Ngọc chợt cảm thấy hai tròng mắt kia có chút xa lạ, nàng nhìn chăm chăm cặp mắt kia, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mạch Sương chậm rãi ngồi dậy, nhìn nữ tử vừa nói chuyện kia.

Đó là một nữ tử có ngũ quan tinh xảo, mang mạng che mặt màu đỏ, đầu búi kiểu sơ phi tiên, trâm ngọc cùng trâm cài vàng lấp lánh vào tóc. Nhưng khi lớp phấn dày trên mặt nàng trôi đi hết, làm lộ ra một vết màu đỏ phía bên phải gương mặt, khuôn mặt trở nên dữ tợn như quỷ nước.

Nàng gọi mình là Diệp Thanh Linh, đây là có chuyện gì ?? Nàng rõ ràng bị Văn Thi Dung dùng dao găm đâm xuyên qua ngực, căn bản không có khả năng sống sót nhưng bây giờ nàng đây là thật sự còn sống à.

Rốt cuộc là sao ?? Chẳng lẽ nàng mượn xác hoàn hồn, trùng sinh ở trên người Diệp Thanh Linh ?

Dùng tay sờ chỗ ngực lúc trước bị dao găm đâm xuyên qua nhưng lại không cảm thấy một chút đau đớn.

Thì ra nàng thật sự mượn xác hoàn hồn, nàng thật sự trùng sinh !

"Đại tiểu thư, mặt của người..."- Hương Lan nhát gan mở miệng, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Mặt của ta bị sao vậy ??"- Diệp Thanh Ngọc nhướn mày, đi đến bờ ao, cúi xuống nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong nước.

Trên mặt nữ tử dính phần nước lẫn lộn, cái trán vẫn còn bọt nước chảy xuống.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bộ dáng chật vật của chính mình trong nước, tức đến mặt xám ngắt, hai mắt bốc lửa, đó là kết quả nàng trang điểm suốt hai canh giờ mới xong !

Xoay người, nghiêng rặng nghiêng lợi với Diệp Thanh Linh, căm hận nói: "Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi !"

Nhấc bàn tay lên, không chút lưu tình dùng sức tát xuống trên mặt Diệp Thanh Linh.

Đau rát trên mặt khiến Diệp Thanh Linh từ trong khiếp sợ khi biết mình được trùng sinh lấy lại tinh thần, một tia hàn quang xẹt qua mắt.

Diệp Thanh Ngọc tát một cái còn chưa hết giận, tay kia lại giơ cao, tiếp tục dùng sức tát mặt Diệp Thanh Linh.

Trước khi bàn tay rơi xuống trên mặt, Mạch Sương thâm vận nội lực đồng thời cũng thâm ngạc nhiên, nàng phát hiện nội lực của thân thể này có tu vi rất tốt.

Nàng ra tay, chuẩn xác bắt lấy bàn tay Diệp Thanh Ngọc đang chuẩn bị đánh xuống, bẻ sang một hướng, tiếng xương vang lên, là âm thanh cổ tay bị trật khớp. Lại cầm bẻ sang hướng khác, chỉnh lại cổ tay bị trật khớp. Suốt quá trình này, cổ tay cuối cùng cũng hoàn hảo không tổn hao gì nhưng lại khiến Diệp Thanh Ngọc đau đến nhe răng nhếch miệng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng toát ra.

Lâm thị quan sát thấy có gì đó bất thường, lập tức lên tiếng ngăn hai người lại: "Hai người các ngươi đừng làm rộn, còn ra cái thể thống gì ?? Thanh Linh, còn không mau buông Thanh Ngọc ra."

Thanh Linh nhìn về phía mỹ phụ được nha hoàn vây quanh kia, suy đoán nàng là Lâm thị vừa đến lúc này. Khóe miệng cong lên đầy trào phúng. Lâm thị, người rốt cuộc cũng chịu không nổi mở miệng. Vừa rồi trong lúc Diệp Thanh Ngọc ra tay, nàng ta còn làm một bộ dáng xem cuộc vui, bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bị chế trụ liền vội như lửa đốt. Nguyên chủ của thân thể này thật ra không phải là nữ nhi ruột của Lâm thị, bị Diệp Thanh Ngọc khi dễ tựa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là, Mạch Sương nàng cũng không phải loại người thiện lương gì, càng sẽ không nhân từ bỏ qua cho người khi dễ mình. Nếu nàng đã trùng sinh trên người Diệp Thanh Linh, thì nàng chính là Diệp Thanh Linh. Mặc kệ vì sao trước đây Diệp Thanh Linh lại để người ta khi dễ, nhưng về sau, nàng quyết sẽ không để cho người dễ dàng bắt nạt nàng.

Sau này người kính nàng một thước thì nàng sẽ kính lại người một trượng. Còn người muốn hủy hoại nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại đủ.

"Tiền nhân chết tiết, thả ta ra !" - Diệp Thanh Ngọc đau đến khuôn mặt vặn vẹo, oán hận nhìn Mạch Sương, không, là Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh quý dị cười một tiếng, buông người ra, cũng được, như người muốn. Nàng đột nhiên thu tay lại.

Bởi vì nàng bất ngờ buông tay ra, Diệp Thanh Ngọc không còn chỗ tựa, lao đảo lui về phía sau vài bước, lắc lư hai cái, hoa hoa lệ lệ lọt vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !

Ở đây, tất cả người chứng kiến một màn Diệp Thanh Ngọc rơi xuống nước đều sửng sốt, vẻ mặt không thể tin. Ngày thường, Nhị tiểu thư này bị Đại tiểu thư mắng cũng không dám trả lời, đánh lại càng không. Nhưng hôm nay, Nhị tiểu thư như thay đổi thành người khác, còn dám phản kháng lại Đại tiểu thư.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc bỏ nhào xuống nước liền vọt tới, sót ruột gân cổ quát đám nha hoàn đang ngu ngơ: "Nguyên một đám các ngươi đứng đây đều là người chết sao ?? Không thấy Đại tiểu thư bị rơi xuống nước há ??! Còn không nhanh xuống nước cứu người !!!"

Đám nha hoàn lấy lại tinh thần, những người biết bơi đều nhảy xuống nước cứu người.

"Diệp Thanh Linh, Thanh Ngọc nếu xảy ra chuyện gì, bốn phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho ngươi !" - Lâm thị hung hăng nói.

Trong lòng, Thanh Linh khinh thường hừ lạnh. Chỉ có phép châu quang đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn ?? Xem nàng là rau cải trắng có thể tùy ý cắt sao ?? Trên mặt lại mở to một đôi mắt vô tội, nói: "Mẫu thân, lúc này là do người bảo ta buông tay nàng ra nha !"

Giọng nói có chút ủy khuất.

"Người!"- Lâm thị ghen hờn, nói không ra lời. Lúc này, Diệp Thanh Ngọc đã được vớt lên, Lâm thị không quan tâm đang cùng Diệp Thanh Linh lí luận, trực tiếp đi đến chỗ Thanh Ngọc

"Thanh Ngọc, người có sao không ??"- Lâm thị lo lắng hỏi.

"Nương, ta không sao !" - Diệp Thanh Ngọc được nha hoàn của nàng đỡ đứng lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu tiện nhân ác độc. Người dám hại chết ta, thật sự là đáng đánh đòn !" - Toàn thân Diệp Thanh Ngọc ướt đẫm, khuôn mặt vận vẹo dữ tợn. Lần này, nhìn nàng ta cực kì giống quỷ dữ mang mùi phần âm khí. Nàng dùng dùng nỗi giận sai bước về phía Thanh Linh nhưng lại bị Lâm thị kịp thời chặn lại.

"Nương, người thả ta ra. Để ta dạy dỗ thật tốt xú nha đầu kia." - Diệp Thanh Ngọc đẩy giũa, hoàn toàn là một bộ dáng của người đàn bà chanh chua.

"Thanh Ngọc, đủ rồi !" - Giọng nói Thanh Ngọc uy nghiêm giận dữ, tự tay bắt lấy Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, người đỡ Nhị tiểu thư trở về Thanh Lạc viện."

Nghe Lâm thị phân phó, Hương Mai không dám sơ sẩy, đỡ Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện.

Còn Diệp Thanh Ngọc tức giận trở về Ngọc Nguyệt viện của mình.

"Nương, chính nàng đẩy ta xuống nước. Người sao lại ngăn cản ta dậy khỏi nước. Rốt cuộc, ta có thật là nữ nhi người sinh ra hay không ??"- Trở lại phòng ngủ. Lúc này, chỉ còn hai người. Diệp Thanh Ngọc tức giận bất bình nói.

"Đủ rồi. Người đừng tưởng rằng ta không biết nha đầu Thanh Linh kia vì sao mà rơi xuống nước."- Lâm thị lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Diệp Thanh Ngọc một cái, khiến Diệp Thanh Ngọc nhin không được co rúm lại một tí.

"Một năm trước, Ô quốc tấn công biên cảnh phía đông bắc của Nam Hạ quốc. Phụ thân người nắm giữ ấn soái xuất chinh đi dẹp giặc, liên tục đại thắng, bức Ô quốc đầu hàng. Hiện nay, phụ thân người sắp đắc thắng trở về Hạ Thành. Người tạm thời không được gây chuyện cho ta."

"Nương, sao ta cảm thấy là người đang giúp nha đầu kia nói chuyện vậy ?? Ta có phải là nữ nhi của người không ??"- Diệp Thanh Ngọc lã chã chực khóc nói.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc ủy khuất, lòng mềm nhũn. Lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng không ít: "Nương đã chết của nha đầu kia dù gì cũng là Công chúa của Đông Lăng quốc. Nàng dù không được phụ thân người yêu thương nhưng thân phận kia vẫn còn đó. Nói không chừng, sau này, nàng đối với tương lai chúng ta có tác dụng lớn. Nương biết rõ người nhìn không vừa nha đầu kia. Người muốn ra tay với nàng cũng không phải là không thể. Nhưng mà..... người phải biết hành động nhanh chóng và cẩn thận đến mức thần không biết quỷ không hay. Đừng làm dơ tay mình. Người nếu làm còn không được chuyện này thì tốt nhất hãy thu liễm lại cho ta. Như ngày hôm nay, bộ dáng lỗ mãng đó của người, ta không muốn phải thấy lần nữa."

"Còn nữa. Ở trong mắt phụ thân người, người vẫn là cái nữ nhi cao quý, nhu thuận, hiền lễ nghĩa, có hiểu biết. Ta không hy vọng người sẽ làm ra chuyện gì khiến hân phải thất vọng."

Diệp Thanh Ngọc rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên vẻ thâm tàn: "Nương, ta đã hiểu."

Chỉ cần nương không ngăn cản, một khi có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến cho xú nha đầu kia chết rất thê thảm.

"Tiểu thư, người cuối cùng cũng trở lại !" - Hương Thảo vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn Thanh Linh. Lại phát hiện, Thanh Linh một thân chật vật được Hương Mai dìu trở về. Trong giây lát, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ hóa thành lo lắng.

"Hương Thảo, người đỡ Nhị tiểu thư vào phòng đi. Ta còn phải đi hầu hạ Phu nhân." - Hương Mai ngạo nghễ nói.

Tướng Quân không có ở đây, hết thảy mọi chuyện trong phủ đều do Lâm thị làm chủ. Hương Mai đi theo bên người Lâm thị, tự nhiên thân phận sẽ cao hơn Hương Thảo không ít. Bởi vậy khi nói chuyện, sắc mặt cũng là một bộ ngạo mạn.

Hương Thảo vừa đỡ Thanh Linh vừa căng thẳng hỏi: "Tiểu thư, người đi đâu mà quay lại một thân ướt nhẹp thế này ?? Có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không ?? Nó tỳ ra ngoài tìm người nhưng lại không thấy, nó tì lo lắng muốn chết."

"Ta không sao, người về phòng trước đi."- Thanh Linh thần nhiên nói, thần sắc thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Bước vào Thanh Lạc viện, Thanh Linh lập tức choáng váng. Trong viện này không chỉ nhỏ mà còn cực kì đơn sơ, lại nằm ở một góc vắng vẻ nhất trong phủ Tướng Quân.

Đẩy ra cửa phòng ngủ. Bên trong có bàn ghế cổ xưa, giường thì lung lay sắp đổ, vật trang sức ít đến đáng thương.

Thanh Linh hít sâu một hơi, không thể tin nhìn qua mọi thứ trước mặt. Đây thật là khuê phòng của thiên kim phủ Tướng quân ?? Chỗ này đem so sánh cùng nơi ở của hạ nhân thì không có gì khác nhau.

Sau khi rửa mặt một phen, Thanh Linh đứng ở trước gương đánh giá mình một chút. Thì ra bên ngoài đồn đãi dung mạo Diệp Thanh Linh bình thường là không thể tin được. Thực tế, vóc người của cô thân thể này ngược lại còn rất là đẹp mắt.

Nữ tử trong gương, một đôi mắt thanh tú không nhiễm chút bụi bậm, như sự kết tinh của trời đất. Khuôn mặt xinh đẹp, mi như hàm đại, làn da như mỡ đông. Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn cũng coi như là uyển chuyển nhưng cùng tư thái kiêu trước của nàng vẫn còn thua xa một đoạn.

Nhìn một chút xiêm y trên người, nàng nhũn mảy, kiểu dáng này là của vài năm trước, chất liệu bình thường. Giá trị của một thân xiêm y này đoán chừng còn không bằng một đoạn ống tay áo của Diệp Thanh Ngọc.

"Tiểu thư, người bị rơi xuống nước, mau uống nhanh chén canh gừng này để xua tan hàn khí đi."- Hương Thảo bưng canh gừng đi đến, khuôn mặt nàng trái xoan có chút dài, da thịt tuyết trắng, hai mắt sạch sẽ không chứa tâm cơ.

Nàng tử nhỏ đã hầu hạ Diệp Thanh Linh, Thanh Linh từ trong miệng nàng biết được không ít chuyện có liên quan đến phủ Uy Viễn Tướng Quân.

Phụ thân Diệp Thiên Minh có ba nhi tử và hai nữ nhi, Đại tỷ và Tam đệ do Lâm thị sở sinh, còn nàng và Nhị ca do cùng một nương sinh ra.

Nương của Thanh Linh là Công chúa của Đông Lăng quốc, là Phu nhân trước của Tướng Quân cho nên Thanh Linh cũng là đích nữ của phủ này.

Công chúa là tỷ tỷ ruột thịt của vương Đông Lăng, tỷ đệ hai người tình cảm rất tốt. Lúc tỷ tỷ xuất giá, Đông Lăng vương đặc biệt ban cho nàng quốc hiệu và đồng thời cũng tuyên bố Đông Lăng quốc mãi mãi sẽ là thế lực sau lưng của Công chúa.

Trong người Thanh Linh có chảy dòng máu của Công chúa Đông Lăng, đáng ra thân phận phải vô cùng tôn quý, nhưng mà lúc nàng sinh ra, từ đường Diệp gia đột nhiên sụp đổ khiến người người trong phủ hoảng hốt. Phụ thân đặc biệt mời người đến đoán mệnh của Thanh Linh, người này tính ra nàng mang mệnh sát.

Thầy tướng số nói nếu muốn áp chế sát khí trên người nàng thì phải để nàng tự sinh tự diệt.

Vì vậy, Diệp Thanh Linh liền bị đưa tới Thanh Lạc viện.

Đông Lăng Công chúa đau lòng nữ nhi của mình, không đành lòng nhìn nàng phải lớn lên một cách khổ cực nên lệnh cho Hương Thảo đến hầu hạ Thanh Linh.

Phụ thân rất ít khi đến nhìn nàng nhưng vẫn còn có nương và Nhị ca thường xuyên đến thăm.

Nhưng hình như sát khí của nàng quá mạnh, năm nàng bảy tuổi, nương thì bệnh chết, Nhị ca cũng bắt đầu bệnh nặng. Khiến phụ thân không khỏi cho rằng nương và Nhị ca đều là do thường xuyên đến thăm nàng nên mới bị sát khí trên người nàng khắc đến một người chết một người bệnh. Phụ thân hẳn càng thêm tin tưởng trên người nàng có mệnh sát.

Nàng thờ dài, nương chết, phụ thân không đau, còn mang mệnh khắc, khó trách nàng có thân phận tôn quý là đích nữ Tướng Quân nhưng nơi ở lại như thế này.

Thanh Linh bị rơi xuống nước, tuy đã uống qua chén canh gừng nhưng ban đêm nàng vẫn bị cảm. Sáng thứ hai, lúc nàng đứng lên, đầu đột nhiên chìm vào hôn mê, toàn thân nóng lên.

--- -----

Hương Thảo nói đi nấu thuốc cho nàng nhưng đã qua nửa ngày, còn chưa thấy nàng ta trở lại. Thanh Linh trong lòng có chút lo lắng, định ra ngoài tìm một chút nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã thấy Hương Thảo mặt mũi bầm dập được một thị vệ dìu trở về, khắp khiễng đi vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??

Thanh Linh tiến lên đỡ Hương Thảo trở về phòng nằm xuống mới hỏi: "Hương Thảo, đã xảy ra chuyện gì ?? Là ai đánh người ??"

Người đánh Hương Thảo ra tay không nhẹ, nhất là chỗ mặt, đã bị sưng lên như đầu heo, răng cửa cũng bị mất luôn hai cái, tóc rối tung, thậm chí còn bị mất đi nhiều nắm tóc.

"Nô tỳ không cần thận làm ngã nô tỳ nấu được của Đại tiểu thư. Đại tiểu thư biết được nên sai người đánh nô tỳ thành như vậy. May mắn Trương Quý có lòng tốt, chờ người của Đại tiểu thư đi rồi liền đỡ nô tỳ trở về."- Khi Hương Thảo được Thanh Linh đỡ trở về thì Trương Quý nói có việc đã lui xuống trước.

"Diệp Thanh Ngọc, nàng ta thật khinh người quá đáng."- Đáy lòng Thanh Linh bùng lên một đoàn lửa giận, xoay người lao ra ngoài định tìm Diệp Thanh Ngọc tính sổ nhưng lúc đi tới cửa lại âm thầm dừng chân lại.

Nàng không được phụ thân sủng ái, địa vị trong phủ quá thấp huống chi bây giờ phụ thân lại không có trong phủ. Ở trước mặt Diệp Thanh Ngọc, nàng không quyền không thể, muốn lấy cái gì đi tìm người ta tính sổ ??

"Tiểu thư, người làm sao vậy ?"- Hương Thảo thấy Thanh Linh xoay người rồi đi có chút khó hiểu.

Thanh Linh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hương Thảo nói: "Hương Thảo, người hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho người hôm nay bị đánh một cách vô ích như vậy đâu !"

Giọng nói như hứa hẹn.

Hương Thảo nghe vậy lại vội vàng nói: "Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng vì nô tỳ mà làm ra chuyện gì ngu ngốc !"

"Người yên tâm, ta tự có chừng mực. Tóm lại, sau này ta sẽ không để cho người khác vô duyên vô cớ bắt nạt chúng ta !" - Ánh mắt kiên định, thần sắc kiên cường động lòng người

Hương Thảo cảm thấy Tiểu thư như đã biến thành người khác. Trước kia, Tiểu thư dù bị Đại tiểu thư khi dễ cỡ nào cũng đều bầm bưng bầm dạ cam chịu, sẽ không phản nộ giống như bây giờ, còn nghĩ sẽ hỏi tội cho bọn họ.

Thanh Linh lục tung cả phòng, trang sức trong phòng thật thiếu thốn. Chỉ có hai cái gương cổ xưa.

Hương Thảo bị thương không nhẹ, cần bạc để bốc thuốc.

Thật không biết nguyên chủ của thân thể này lúc trước làm sao có thể trải qua cuộc sống thường ngày. Lâm thị *vắt cổ chày ra nước như vậy, mỗi tháng chỉ cấp cho nàng có hai lượng bạc, đoán chừng ngay cả hộp phấn nước của Diệp Thanh Ngọc cũng không mua nổi. Đừng nói chi đến tiền dư cuối tháng.

*vắt cổ chày ra nước: bức người quá đáng.

Thanh Linh lục soát xung quanh, tìm kiếm cả buổi cũng chỉ thấy mấy viên bạc vụn và một cuốn luyện nội công tâm pháp cũ rách tên Phá Nguyệt Tâm Kinh. Phá Nguyệt Tâm Kinh là nội công tâm pháp thượng thừa của hoàng thất Đông Lăng. Nhưng cần nắm trong tay viên dược bí mật của Đông Lăng quốc thì mới có thể luyện. Cho nên dù có được cuốn tâm pháp mà không có viên dược cũng sẽ vô dụng.

Nàng thấy tu vi nội lực của chính mình cũng không thấp. Đoán chừng là do Đông Lăng Công chúa giúp cho nguyên chủ thân thể này tập luyện vòng cơ bản của Phá Nguyệt Tâm Kinh.

Thanh Linh bị cảm nên phát sốt, thuốc còn chưa uống. Nàng choáng váng đi tìm tiệm thuốc bốc thuốc trên ngã tư đường. Lúc đi ngang qua Định quốc Hầu phủ, chân đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩn đầu nhìn lên, toàn thân nàng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Cửa lớn Định quốc Hầu phủ đóng chặt, trên cửa có dán giấy niêm phong. Bảng hiệu 'Định quốc Hầu phủ' lấp lánh ánh vàng vốn được treo ở trên cửa nay cũng không thấy bóng dáng.

Định quốc Hầu phủ vì sao bị dán giấy niêm phong ?? Chẳng lẽ đại ca đã xảy ra chuyện gì ??

Lòng Thanh Linh bất an níu lấy một người đi đường hỏi: "Định quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì ?? Vì sao cửa lớn lại dán giấy niêm phong ??"

Người đi đường bị kéo lại nhìn về mặt hung thần tỏa sát khí của Thanh Linh, run rẩy sợ hãi nói cho nàng biết Định quốc Hầu phủ gần đây có chuyện.

Hơn hai tháng trước, muội muội Mạch Surong của Định quốc Hầu Mạch Chiêu Nam bị Thái tử cưỡng bức trong sương phòng Tướng Quốc Tự, Mạch Surong vì cảm thấy quá nhục nhã nên nhảy xuống núi tự sát.

Lúc Mạch Chiêu Nam kế vị chức Định quốc Hầu vẫn còn quá trẻ nên nhận được hoàng lệnh đến biên cương trấn thủ vài năm để rèn luyện.

Mạch Chiêu Surong đang trấn thủ ở biên cương nhận được tin tức thân muội muội chịu nhục mà tự sát nên tự ý trở về Hạ Thành. Phạm vào pháp lệnh Nam Hạ quốc. Tướng sĩ ở biên cương chưa được Hoàng Thượng phê chuẩn lại giả thánh chỉ tự ý trở về.

Mạch Chiêu Nam tự tiện bỏ nhiệm vụ, vừa vào Hạ Thành lập tức bị Hoàng Thượng hạ chỉ nhốt vào đại lao. Mạch Chiêu Nam không phục nên vượt ngục, kết quả là còn chưa chạy ra khỏi đã bị chết dưới mưa tên.

"Không ! Người gạt ta. Người chắc chắn là đang gạt ta !" - Thanh Linh như bị điên thét lên, không phải nàng mới chết có vài ngày sao, sao đột nhiên lại biến thành hơn hai tháng ?? Không, hẳn chắc chắn là đang gạt nàng.

Người đi đường sợ hãi tránh xa Thanh Linh.

"Tin hay không tùy người."- Vừa nói xong, hắn bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Thanh Linh đương nhiên là không tin nên nín thêm vài người đi đường lại hỏi nữa, nhưng kết quả bọn họ đều nói như người kia.

Nước mắt chảy điên cuồng, lồng ngực như bị ai hung hăng bóp nát, phá thành nhiều mảnh nhỏ. Nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, lồng ngực chết. Ánh mắt đau thương, mờ mịt, tỉnh mê, hoang vu.

Sau khi phụ mẫu qua đời, nàng chỉ còn lại Đại ca là người thân duy nhất. Từ nhỏ, Đại ca đã rất yêu thương, sủng ái nàng, không bao giờ để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào. Bây giờ, Đại ca lại không còn ở trên đời này nữa. Một người yêu thương nàng thật lòng cũng không có.

Mà kẻ khiến huynh muội bọn họ liên tiếp chết thảm như vậy, chính là Hách Liên Dực ! Nếu không phải Hách Liên Dực lợi dụng nàng để hãm hại Thái tử, nàng sẽ không bị Văn Thi Dung đâm chết, Đại ca cũng sẽ không tự ý trở về Hạ Thành, mọi chuyện về sau đều sẽ không xảy ra.

Trước cửa Định quốc Hầu phủ, một thiếu nữ ngã ngồi dưới đất không tiếng động rơi lệ. Sắc mặt trắng như tờ giấy, yếu ớt và bất lực.

Người đi đường ngang qua rồi rít dừng chân lại, ân cần hỏi thăm thiếu nữ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng thiếu nữ tựa như không nghe thấy, cũng không cử động, yên lặng như một pho tượng.

"Người phía trước mau tránh ra !" - Một nam tử áo đen ông tay áo tung bay, giục ngựa đến khiến đám người rối loạn.

Một đám người nghe vậy, bước chân di chuyển nhường ra một con đường. Từ trong đám người, ngựa phi qua mang theo một trận bụi đất tung bay.

Lúc này, mọi người phát hiện ra thiếu nữ ngã ngồi dưới đất vốn đang yên tĩnh như tượng điêu khắc đột nhiên nhảy lên như xác chết vùng dậy, sau đó như điên cuồng lao ra khỏi đám người.

Thanh Linh nhận ra giọng nói của Hách Liên Dực, hắc y khoan thai cao quý, thân hình cao ngất nhưng trong mắt nàng đều hóa thành bản thủ hồi thối.

Nàng điên cuồng đuổi theo Hách Liên Dực, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng kẻ khiến nàng thống hận kia. Đụng vào hàng chục người qua lại cũng không quan tâm, người đi đường phát hiện ra người đụng mình nhưng bắt lại không được, tức giận mắng chửi người đó cũng không nghe thấy. Trong lúc nhất thời, cả con đường huyền ảo đến gà bay chó sủa.

Cái gì mà Mạch Sương không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, chó má, nàng rõ ràng là bị Văn Thi Dung giết chết nhưng tên đầu xỏ hại nàng lại chính là Hách Liên Dực. Nếu như nàng không chết, Đại ca cũng sẽ không trở về Hạ Thành, càng sẽ không bị loạn tên bản chết. Tất cả đều là tại Hách Liên Dực.

Giờ phút này, Thanh Linh tràn ngập phần nộ, mất đi tỉnh táo. Trong đầu chỉ duy nhất có một ý niệm, đó chính là giết Hách Liên Dực. Báo thù rửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt

"Này, người không muốn sống nữa sao ??"- Một giọng nói giống như vệt đực kéo dài ra.

Thanh Linh cả người nóng rần lên, nàng còn chưa uống thuốc. Mới chạy không bao lâu, bước chân đã bắt đầu lao đảo, đầu cực kì nhức, ánh mắt dần dần mơ hồ. Loạng choạng chạy vào khúc quanh thì đụng phải một chiếc xe ngựa, trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng liền ngã đi.

Chiếc xe trước mặt dùng hai con bạch mã để kéo, to lớn mà hoa lệ, màn xe có vài sợi bạc tua xoắn quăn quýt dây dưa, trên mui xe còn có một viên dạ minh châu to bằng quả trứng. Mặc dù đẹp để quý giá nhưng lại không cho cảm giác tục tiểu phản cảm, ngược lại còn khiến người khác nhận định nhân vật trong xe là một người phi phàm.

Phu xe A Thát nhìn thấy một màn đụng xe ngất xỉu của Thanh Linh, đang không biết phải xử lý thế nào thì một tiếng nói ôn nhuận thanh nhã từ trong xe truyền ra: "A Thát, sao không đi tiếp ?"

Giọng nói nhàn nhã mà lười biếng, âm sắc tuyệt mỹ như giai điệu du dương của thần tiên.

"Công tử, có người đụng vào xe ngựa, đã hôn mê."

"Ồ, là ai ??"- Giọng điệu nhàn nhạt như không thêm điểm xia tới.

A Thát định thần lại nhìn người té xỉu trên mặt đất, nói: "Là Nhị tiểu thư của phủ Uy Viễn Tướng Quân."

Người trong xe trầm ngâm.

"Hách Liên Dục."- Thanh Linh vốn đã ngất đang nằm dưới đất đột nhiên kêu lên tên của một người, giọng nói yếu ớt nhưng vẫn bị người trên xe nghe thấy.

Màn xe bị một bàn tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn vén lên, trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Trong xe, một nam tử vận bạch y đang chống tay, lưng biếng nghiêng người dựa trên chần lông màu trắng. Tóc đen như mực so với nữ tử còn dài hơn rũ xuống chần lông, tán ra thành một đóa hắc liên. Mặt căng mịn như bạch ngọc, không chút tí vết, như nơi tập hợp hết tất cả tinh hoa tuyệt mỹ của trời đất. Cực kì thanh khiết, cực kì xinh đẹp, cực kì chói sáng, cũng cực kì thanh nhã. Tựa như thiên tiên cũng tựa như ma quỷ. Trên tà áo thanh quý thêu hoa văn tao lịch màu tím nhạt, vạt áo tuyết trắng trải rộng trên thảm lông. Khoan thai như mẫu đơn nhưng không mất đi thoát tục hay nhiễm chút bụi bặm nhân thế. Lông lay như yêu ma dưới ánh trăng nhưng không mất đi tính lệ của hoa lan.

Dung mạo trời sinh, chiếm hết phong lưu.

Phong thái lay chuyển cả nhân thế, hào hoa phong nhã che lấp vạn vật.

Chỉ cần một ánh mắt lưng biếng cũng đủ làm kinh tâm đoạt hồn người, khuyh đảo chúng sinh.

Người đi ngang qua đường nhìn thấy dung mạo nam tử tuyệt mỹ như tranh vẽ như vậy, mặt tràn đầy kinh diễm, bước chân cũng ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

A Thát bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút không vui, kéo ra giọng nói như vịt đực nói: "Nhìn cái gì mà nhìn ? Chưa bao giờ thấy qua thiếu niên tuấn mỹ, xinh đẹp như hoa sao. Các người nhìn nữa liền thu tiền."

(Chú thích: anh này đang tưởng dân chúng nhìn mình.)

"Cất"- Mọi người khinh bỉ.

"Hách Liên Dục."- Thanh Linh vô ý thức lẩm bẩm.

Bạch y nam tử quan sát Thanh Linh, đột nhiên, khoe môi mang theo nhiều ý tứ hàm xúc thoáng cong lên, con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy cực nhanh lóe qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

Một đạo bạch quang từ trong xe bay ra, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ là cái gì thì Thanh Linh đang nằm dưới mặt đất đã biến mất không thấy đâu. Lại ngẩng đầu lên lần nữa, màn xe đã rũ xuống.

"A Thát, đi thôi !" - Một giọng nói làm say lòng người thần nhiên bay ra.

Bạch y nam tử thu hồi lại bạch gấm đang quấn ngang hông Thanh Linh, đem nàng để xuống kĩ càng.

Sắc mặt Thanh Linh trắng bệch đến dọa người, lông mày thon dài nhú chặt, một tay dùng sức che ngực, bộ dáng hết sức thống khổ.

"Hách Liên Dục, ngươi thật độc ác !" - Trong xe ngựa yên tĩnh rộng rãi hoa lệ khiến giọng nói nàng đặc biệt rõ ràng, mang theo tràn trề hận ý cùng phẫn nộ.

"Ngươi hận Hách Liên Dục."- Bạch y nam tử khẳng định nói.

Mạch Sương là vị hôn thê duy nhất của Hách Liên Dục nhưng đã chết, thái tử bị phế, tiếp theo đến Mạch Chiêu Nam gặp chuyện không may. Sau khi Định quốc Hầu phủ bị hủy diệt, Hách Liên Dục bắt đầu công khai lôi kéo phủ Tướng Quân. Bên ngoài, Hách Liên Dục trước hết đem chủ ý đánh vào hai vị song thân ngàn vàng bên trong phủ. Thời gian gần đây, hắn rất chịu khó chạy ngược chạy xuôi vào Tướng phủ. Nhưng mà, không biết vì sao lại trêu chọc trúng vị Diệp Nhị tiểu thư này, khiến nàng oán hận.

"Ca, không cần đi ! Ca ca !" - Giọng nói nàng thê lương, có thể so sánh với tiếng oán than của chim đỗ uyên.

Hắn nhìn chân mày nàng vì bất an mà nhíu chặt, tay thuận tiện rót ly trà, động tác tiêu sái, lưu loát như mây bay nước chảy, ưu nhã đẹp như tranh vẽ. Dùng ngón tay trò thám ướt chút nước trà, chuyển tới hàng lông mày đang nhíu chặt của nàng nhẹ nắn dần ra. Lòng ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng hổi khiến hắn có chút nhíu mày. Nha đầu này thế nhưng sốt nghiêm trọng như thế.

Cảm giác mát mát thấm vào giữa lông mày giúp sắc mặt thống khổ của Thanh Linh giảm đi không ít. Mơ hồ mờ mắt ra, trong sương mù nàng thấy một nam tử, bộ dáng nam tử kia giống như của đại ca, nàng vui mừng, lập tức ngồi dậy: "Ca ca, thì ra người không chết, ta cũng biết là ca ca sẽ không bỏ lại ta mà."

Bạch y nam tử kinh ngạc, các công tử của Diệp phủ đều còn sống, vậy sao Diệp Thanh Linh lại nói rằng ca ca của nàng đã chết ??

Đầu nóng ran khiến Diệp Thanh Linh hồ đồ nhất thời kích động, nhào về phía nam tử.

Bỗng xe ngựa đột nhiên lắc lư mạnh mẽ, Thanh Linh lại vọt tới sức không hề nhỏ, mà bạch y nam tử lại không hề phòng. Hậu quả là sau khi đánh rơi ly

trà, hần tiếp tục bị nằng đưng ngã trên thảm lông.

Bị cánh môi mềm mại, ẩm áp xẹt qua gò má, trong nháy mắt, toàn thân bạch y nam tử cứng lại. Mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về nữ nhân bỗng bành lượn lơ bên mũi hần. Hô hấp có chút loạn, tâm vốn bình tĩnh không gọn sóng lại sinh ra rung động. Cánh tay ngọc của nàng vòng qua bên hông, thân thể mềm mại của nữ tử dán chặt ở trên người hần, cực kì vừa khít, giống như trời sinh đã là như thế. Nàng vận vẹo hai cái, hần liền cảm thấy một cỗ cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân, thật kinh ngạc là hần lại không chán ghét loại cảm giác này.

"Công tử, bên trong không sao chứ ??"- Lúc này xe ngựa không may đi trúng một hố lớn nên lắc lư mạnh một tí, A Thất nghe được bên trong có động tĩnh, một tay ổn định xe ngựa, cúi người xuống, một tay vén rèm lên. Đúng lúc chứng kiến một màn công tử nhà mình bị nữ thân áp dưới thân. Khiếp sợ trừng to mắt, một lát sau cười lớn ra tiếng.

"Haha, Công tử cáo già quyền rũ mê người của chúng ta cũng có lúc bị nữ nhân đè dưới thân. Haha, lúc tuổi già khó giữ được trinh tiết nha, haha"

Ách, tuổi già khó giữ được trinh tiết ? Hình như bộ dáng của mỹ nam bạch y cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi....

Bạch y nam tử không một chút xấu hổ, thong dong bình tĩnh kéo Thanh Linh từ trên người ra, nhưng Thanh Linh vừa bị kéo ra rất nhanh lại quán lên người nam tử. Bạch y nam tử bất đắc dĩ cười một tiếng, trực tiếp ôm nàng ngồi dậy.

"A, ta có thể một ngụm khí nói ra ba cái thành ngữ. Công tử, ta lại có tiến bộ. Có thể ban thưởng cho A Thất hay không ??"

A Thất ngu ngốc không biết thành ngữ của chính mình vừa rồi có ý nghĩa gì, chỉ biết nhận được ánh mắt như cười mà không cười của Công tử nhà mình. Phát hiện ra có gì đó nguy hiểm, dự cảm đột nhiên chuyển xấu: "Hắc hắc, ta chỉ giỡn thôi !"

Nói xong liền vội vàng đề màn xe xuống.

"Muốn thưởng phải không ?? Tốt, vậy người đem những lời 'A Thất cáo già quyền rũ mê người về già khó giữ được trinh tiết' này sao chép một ngàn lần cũng tốt lắm."- Giọng nói nhu hòa thong dong, tựa như gió xuân thổi ba phát qua cảnh liễu.

A Thất lạnh rùng mình, vẻ mặt đau khổ khóc thét: "Công tử, có thể không chép không ??"

Hần ghét nhất là viết chữ.

"Người quá ồn, lại chép thêm một ngàn lần nữa."- Người trong xe thản nhiên nói.

Lại thêm một ngàn lần. A Thất bị hù dọa lập tức cầm miệng.

Bạch y nam tử kéo người trong ngực ra. Thấy quần áo bị ướt một mảng lớn, hần chán ghét nhú mày.

Gò má Thanh Linh vẫn còn dính nước mắt, ngẩng đầu, trong sương mù phát hiện gương mặt này không phải của Đại ca mà là..... Hách Liên Dực.

Thì ra là Hách Liên Dực !

Khuôn mặt nhỏ diễm đạm đáng yêu đột nhiên biến thành ngoan lệ. Trong lòng phần nộ không ngừng kêu gào, tay không chút lưu tình dùng lực quăng vào mặt bạch y nam tử một cái tát.

Da thịt tuyết trắng của nam tử lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai Cẩn Nàng ?

"Diệp Thanh Linh !" Bạch y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi. Hần ngồi ở vị trí cao, thân phận tôn quý, chưa từng bị người nào tát qua. Nữ nhân này thật đáng chết.

Người không dễ dàng tức giận trước mặt người khác như hần bây giờ khuôn mặt lại thâm trầm, phần nộ. Hần cầm chặt cái tay Thanh Linh vừa tát hần, móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Cổ tay bị người nắm đau, nàng cố gắng dùng sức thoát ra, nhưng càng dùng sức, người nắm cổ tay nàng lực đạo càng mạnh. Mạnh đến mức sắp bóp đứt luôn cổ tay nàng.

"Tên khốn kiếp, buông ra !" Nàng cúi đầu dùng tay gỡ tay hần ra.

Vô duyên vô cớ bị tát một bạt tay, bây giờ còn bị mắng thành khôn kiếp. Sắc mặt bạch y nam từ quả thật khó coi đến cực điểm.

"A...." Trong nháy mắt, cổ tay đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp cùng một chút đau đớn. Bạch y nam từ phát hiện, nha đầu kia sau khi cạy không ra tay của hắn liền dùng miệng cắn.

Con mắt hắn âm trầm, lóe qua u quang. Dùng tay kia bóp cổ nàng, nàng bị khó thở, ngoan ngoãn thả lỏng miệng đang cắn ở cổ tay hắn ra.

"Diệp Thanh Linh, nhìn cho rõ ta là ai !" Bạch y nam từ lạnh lùng nói nhưng chưa tới một phút, hắn lại bị chọc tức đến xém học máu, bởi vì.... nàng thể nhưng lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Hừ, ngất đi thật đúng lúc !

Nhìn chăm chăm dấu răng rõ nét trên cổ tay, khuôn mặt tuyệt mỹ từ trước đến nay không hề lộ ra hi nộ, nhưng giờ phút này đầy mây đen bao phủ, mạnh liệt tức giận. Nhìn chăm chăm khuôn mặt căng mịn, điểm đậm đáng yêu vẫn còn dính nước mắt kia. Ánh mắt lại tiếp tục dời xuống cái cổ thon dài trắng nõn dưới khuôn mặt nhỏ nhắn. Trong con ngươi đen sẫm sâu không thấy đáy lộ ra một cổ hơi thở nguy hiểm.

Hắn liền cúi đầu mở miệng, hung hăng cắn lên cổ nàng, da thịt non mịn, trơn mượt. Giống như đang thưởng thức một món mỹ vị, người nào đó không chút khách khí nhắm nháp, cho đến khi có mùi máu tươi tràn lan trong khoang miệng mới thỏa mãn njar ra.

"Nữ nhân, đây là ngươi tự tìm." Cầm lấy khăn lụa lau đi máu bên khóe miệng sau đó ném qua một bên.

Nhìn dấu răng trên cổ Thanh Linh rỉ ra máu, sắc mặt nam tử có chút hòa hoãn, rất nhanh hắn đã khôi phục lại bộ dáng nước chảy mây trôi trong dĩ vãng.

"Đến y quán gần nhất !" Giọng nói nhàn nhạt phản phó A Thất.

"Công tử, ngươi khó chịu chỗ nào sao ??" A Thất lo lắng vén rèm xe lên, rất nhanh hắn liền phát hiện Công tử có điểm bất thường.

"Công tử, mặt ngươi sao lại có dấu năm ngón tay vậy ?? Khuôn mặt đã trắng như phấn, bây giờ lại thêm màu sắc cái dấu tay, quả nhiên chính là mặt phấn má đào nha."

Khóe môi bạch y nam từ cười nhẹ nhưng đáy mắt lại không chứa một chút ý cười nào. Quanh thân hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người ta có loại cảm giác bị áp bách.

A Thất đáy lòng kêu rên: Xong rồi, Công tử cười thành như vậy, trong lòng nhất định là đang cực kì tức giận.

"Công tử, thật ra ta cũng không thích phấn má đào!" Bạch y nam từ cười nhẹ xinh đẹp, A Thất không dám nhìn nữa, vội vàng để rèm xuống.

Bạch y nam từ ngăn cản hàng động để rèm xe xuống của A Thất, lệnh cho A Thất đem người sau lưng (Thanh Linh) đến y quán, sau khi trở về chép hai ngàn lần. (Thành ngữ quy tắc chung.)

Lúc Thanh Linh tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở một nơi xa lạ, mơ hồ còn nghĩ được một cổ mùi thuốc.

Trên cổ có chút đau nhói, nàng cầm gương đồng ở trên bàn lên soi mới nhìn thấy một dấu răng nhàn nhạt ở cần cổ.

Mặt trong nháy mắt đỏ lên, là tên đặng đồ tử nào cắn cổ nàng ??

Chỉ nhớ là nàng đụng vào một chiếc xe ngựa, sau đó thấy một bạch y nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ. Rồi tiếp theo xảy ra chuyện gì nữa thì nàng cũng không nhớ, không có ấn tượng.

Cửa phòng bị người mở ra, bước vào là một nữ tử trẻ tuổi mắt ngọc mây ngài, trên tay bụng theo chén được, mi cong dập dờn như cánh bướm, trên mặt lại mang theo ưu thương, một thân quần áo thanh đạm nổi bật khí chất thanh lệ thoát tục.

Thanh Linh nhìn rõ người đến, khó tin khẽ kêu lên: "Hoán Hoán".

Hoán Hoán vốn tên là Hoán Y, là nữ tử mà đại ca thích và đồng thời cũng là bằng hữu tốt ở kiếp trước của nàng.

Hoán Y ngẩn ra, đột nhiên ngẩn đầu. Trên đời này, người có thể kêu Hoán Y nàng như vậy, ngoại trừ Mạch Chiêu Nam ra thì chính là Mạch Surong. Nhưng, hai huynh muội bọn họ đều đã chết thảm. Vậy thì nữ tử trước mắt này là ai ?? Chẳng lẽ là Mạch Surong ?? Nàng biết rõ, Mạch Surong ngoài y thuật tinh xảo ra, còn có thuật dịch dung cũng học rất khá. Rất có khả năng người tự sát sau núi Tướng Quốc Tự hôm đó không phải là Mạch Surong, mà là một người khác. Nghĩ như thế, vậy là Mạch Surong có thể sống, nàng chưa chết.

"Surong nhị, là ngươi sao ??" Hoán Y dè dặt hỏi thăm.

Thanh Linh cười nhẹ: "Hoán Hoán, bánh hoa quế đậu đỏ của ngươi cần phải thêm đậu đỏ nhiều hơn một chút."

Hoán Y nghe vậy vui mừng đến phát khóc, người này là Mạch Surong không thể nghi ngờ, chỉ có Mạch Surong mới nói bánh hoa quế nàng làm cần thêm nhiều đậu đỏ.

Thanh Linh ở chỗ Hoán Y ngay người hơn hai canh giờ, biết được mình bị sốt nên hôn mê, sau đó có một người thiếu niên công nàng đến y quán, để lại rất nhiều bạc rồi mới rời đi. Rất khéo, y quán này lại là do Hoán Y mở. Hoán Y biết rõ nàng học thuật dịch dung nên bây giờ đang chắc chắn mặt nàng là hóa trang. Thanh Linh không giải thích nhiều cũng liền chấp nhận.

Lúc Thanh Linh rời khỏi y quán của Hoán Y lấy đi không ít được, còn mượn chút ít tiền bạc chỗ nàng. Sau khi vừa vào tới bên trong phủ, nàng liền vọt vào phòng thuốc đem được đi nấu cho Hương Thảo.

Phòng thuốc bên trong phủ là nơi dùng để nấu được. Lúc này bên trong không có người nào, Thanh Linh trực tiếp đem được bỏ vào bình thuốc, thêm nước, bắt đầu nhóm lửa.

Kiếp trước, nàng tuy là thiên kim Đại tiểu thư nhưng cũng từng trà trộn vào quân doanh của Đại ca làm quân y, loại chuyện nấu thuốc này cũng thường làm. Bởi vậy bây giờ sắc được nấu thuốc cũng thuận buồm xuôi gió.

Thanh Linh nhìn bên trong gian phòng, ngoài ngọn lửa bập bùng và nàng ra, lại thêm một người nữa tiến vào.

"Nhị tiểu thư" Hương Lan thấy Thanh Linh cũng ở trong phòng thuốc, mặt có chút kinh ngạc, khẩu khí cứng ngắt hô lên nhưng tuyệt nhiên không có hành lễ. Bất quá, Thanh Linh nàng cũng không quá để ý đến các loại nghi thức xã giao này.

Hương Lan tiến lên xếp được ra rõ ràng. Động tác nhanh nhẹn đã chuẩn bị xong tám cái bình thuốc.

"Hương Lan, được này nấu cho Đại tiểu thư sao ??" Hương Lan là người trong viện Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh phân tích mấy phân thuốc kia, đó đều là những được liệu trân quý để dưỡng nhan, nên theo bản năng suy đoán ra đó là nấu cho Diệp Thanh Ngọc.

"Không sai, đây là Thiên Tiên thang nấu cho Đại tiểu thư." Hương Lan ngạo mạn trả lời.

Thiên Tiên thang ?? Là loại thang lần trước lúc Hương Thảo đi nấu thuốc cho nàng không cẩn thận làm đổ đi. Bởi vì cái Thiên Tiên thang này mà Hương Thảo bị Diệp Thanh Ngọc sai người độc ác đánh cho một trận. Nhớ đến đây, trong mắt Thanh Linh lóe qua một tia lạnh.

"Nhị tiểu thư, người nhường ta chỗ nấu thuốc kia một chút" Khẩu khí như hết sức đương nhiên.

Trước tiên, tám loại được trong Thiên Tiên thang phải được nấu riêng trong tám hộp, cuối cùng mới đem tám hộp thang đó hầm thành một chén. Mà trong phòng được chỉ có tám lò nhỏ đun thuốc, Thanh Linh đang dùng một cái, bảy cái lò còn lại tất nhiên không đủ dùng.

Thanh Linh trong lòng không vui nhưng khẩu khí vẫn thản nhiên nói: "Thuốc của ta nấu sắp xong rồi, người đợi thêm chút nữa là được."

Nước thuốc đã bắt đầu sôi trào, hơi nước nhẹ nhàng bay lên dưới cằm nàng. Khiến nàng như xuất hiện phía sau màn mây mù, tựa như tiên tựa như tinh linh.

"Không được ! Nếu chờ thêm chút nữa sẽ qua canh giờ Đại tiểu thư dùng thang. Đại tiểu thư nổi giận, nô tỳ gánh không nổi." Hương Lan nói xong, trực tiếp đưa tay lấy ra bình thuốc đang sôi trào trên lò.

"Làm càn" Thanh Linh đột nhiên nghiêm nghị quát lên dọa Hương Lan sợ bắn người lên, thiếu chút nữa đã làm đổ bình thuốc cầm trên tay.

"Ồ trước mặt bản Tiểu thư khi nào tới phiên người khoa tay múa chân ?? Mau đem thuốc của ta để lại chỗ cũ." Nguyên chủ cổ thân thể này nhất định là bị mẹ con Lâm thị áp chế quá nhiều, nên ngay cả mấy thứ nha đầu bên người các nàng cũng không đem đường đường là Diệp Nhị tiểu thư để vào mắt. Quá khư là thứ đã qua, Diệp Nhị tiểu thư của hiện tại quyết sẽ không để cho người khác khi dễ nữa.

Thanh Linh nhìn chằm chằm Hương Lan, khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt mênh mông.

Giết gà dọa khỉ, quyết định sẽ bắt đầu từ người.

Tuy Hương Lan bị khí thế bén nhọn chưa bao giờ xuất hiện của nàng dọa sợ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Nhị tiểu thư ở trong phủ không có địa vị gì, nàng có gì phải sợ ?? Nàng cố tình như không nghe lời Thanh Linh nói, tiếp tục đem bình thuốc để ra chỗ khác, không đặt lại vị trí cũ.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp tiến lên tát Hương Lan một bạt tay.

"Nhị tiểu thư người lại dám đánh ta ? ta chính là người trong viện Đại tiểu thư." Hương Lan giận dữ nói, giơ tay lên muốn đánh trả nhưng đáng tiếc lại bị Thanh Linh bắt được cổ tay.

"Bản Tiểu thư đúng là đang đánh người." Nói xong lại tát thêm một cái, hai bên mặt Hương Lan bị đánh đến đau rất, cơ thể bắt đầu co rúm lại, nước mắt lưng tròng chảy xuống, khóc lớn thành tiếng. Nhìn cực kì thảm. Nàng chưa bao giờ thấy qua Nhị tiểu thư hung dữ như thế.

"Đại tiểu thư chẳng lẽ không có dạy người trong phủ ai là chủ tử, ai là nô tỳ sao ?? Xem ra là Đại tiểu thư đã quên dạy, nếu không người sẽ không ở trước mặt bản Tiểu thư làm càn. Hôm nay ta sẽ thay Đại tỳ dạy cho người biết chủ là ai, tớ là ai. Ngừa sau này từ phủ Tướng Quân truyền ra ác nô thâm độc dám gièm pha chủ tử."

'Chát' một tiếng, lại một tát roi xuống.

Cửa lớn phòng được có người lén lút thò một cái đầu vào thăm dò, rất nhanh liền biến mất. Thanh Linh nhếch môi cười, nếu nàng nhớ không lầm, người ở ngoài cửa vừa rồi chính là nha hoàn bên cạnh Diệp Thanh Ngọc. Người nọ thấy nàng đánh Hương Lan, lúc này chắc chắn đang tìm Diệp Thanh Ngọc báo tin.

Quả nhiên, người nọ đi không bao lâu, Diệp Thanh Ngọc trang dung xinh đẹp đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục

"Diệp Thanh Linh, người dựa vào cái gì đánh người của ta?" Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Diệp Thanh Linh tức giận quát.

Hương Lan vừa nhìn thấy cứu tinh đến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, liền nhào tới bên cạnh Diệp Thanh Ngọc khóc sụt sùi.

"Đại tỷ, ta chịu khó nấu được nhưng Hương Lan chỉ là một cái nô tỳ nhỏ nhọ lại dám lấy đi được của ta. Dù nói thế nào thì ta cũng là thiên kim của phủ Tướng Quân, cho dù bị bỉ ổi dưỡng, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật ta là nữ nhi của phủ thân cùng Đông Lăng Công chúa. Dù ta không được phủ thân sủng ái nhưng vẫn là Nhị tiểu thư trong phủ, cũng là một vị chủ tử. Đại tỷ người nói một chút, trong phủ Tướng Quân khi nào thì cho phép một kẻ nô tỳ giẫm lên đầu chủ tử??" Thanh Linh cười nhẹ nói.

"Nô tỳ chính là nô tỳ, sao có thể giẫm lên đầu chủ tử. Tiện tỳ này không ngờ lại không hiểu chuyện như vậy, nên muội muội dạy dỗ nàng là phải." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói, tức giận trên mặt bị đáng tươi cười thay thế. Mặt thay đổi rất nhanh, chỉ là bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Hương Lan đứng một bên bị sự thay đổi Diệp Thanh Ngọc dọa sợ. Trong dĩ vãng, nếu gặp tình huống này, Đại tiểu thư không phải sẽ tiến lên ném hai cái bạt tay vào mặt Nhị tiểu thư sao??

"Hương Lan, mau đem được của Nhị tiểu thư để lại chỗ cũ, đồng thời cũng đem được đó nấu thật tốt. Sau đó cầu xin Nhị tiểu thư tha thứ."

Hương Lan sững sờ nhìn Đại tiểu thư, chợt thấy Đại tiểu thư dùng mắt ra hiệu, động tác tay vuốt vuốt tóc ở trước ngực đã có ý ám chỉ nàng. Trong nháy mắt Hương Lan đã hiểu, Đại tiểu thư quả nhiên vẫn là Đại tiểu thư. Mới vừa rồi Đại tiểu thư tỏ ra yếu thế hơn, chẳng qua là muốn Nhị tiểu thư giảm bớt đề phòng trong lòng.

"Nói như thế nào thì Nhị tiểu thư cũng là thiên kim phủ Tướng Quân, loại việc nấu thuốc này vẫn nên để Hương Lan làm là tốt nhất." Diệp Thanh Ngọc dụi dụi cười nhẹ nói, bộ dáng hết sức thân thiết.

Trong lòng Thanh Linh khinh thường hừ nhẹ, gọi Hương Lan nấu thuốc cho nàng thì Hương Thảo còn có thể sống đến ngày mai sao?? Nàng vẫn chưa có quên ánh mắt hung ác hận không thể lập tức giết nàng của Diệp Thanh Ngọc hôm qua từ dưới nước đi lên đâu. Cho nên bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bỗng dưng thay đổi thành người dễ nói chuyện như vậy, nàng càng không tin trong chuyện này không có mờ ám.

Hương Lan đi đến sau lưng Thanh Linh, cầm lấy bình thuốc vừa rồi. Nước bên trong còn rất nóng, nóng đến mức hơi nước vẫn còn hùng hực bay lên trên. Hương Lan bung lên, nhẹ nhàng mở nắp ra, chuẩn bị gọi nó vào sau lưng Thanh Linh.

Toàn bộ thuốc nóng này nếu đều gọi hết lên người Thanh Linh, ít nhất cũng bị lột da.

Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia sáng quý dị, vui vẻ trên mặt ngày càng sâu.

Hương Lan đem miệng nồi nhắm ngay Thanh Linh, nhưng còn chưa kịp gọi xuống, Thanh Linh đột nhiên xoay người, bắn một đồng tiền về phía bình thuốc trong tay Hương Hoa, động tác nhanh như chớp, không ai phát hiện được.

Đúng như dự tính của Thanh Linh, bình thuốc trong tay Hương Lan vỡ tan tành, đồng tiền trộn lẫn trong thuốc, không một người nhìn thấy. Thoáng chốc, nước thuốc nóng hồi toàn bộ đều đổ xuống trên người Hương Lan. Nàng bị phỏng, theo bản năng dậm chân. Vô ý trượt chân, liền đập trúng mảnh vỡ của nồi thuốc, đau đến khóc thét.

Diệp Thanh Ngọc tức giận như sắp nổ tung, thầm mắng Hương Lan ngu xuẩn, tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó trầm giọng phân phó: "Người đến, đem Hương Lan đưa đi."

"Chao ôi, được của ta, thật đáng tiếc." Thanh Linh ngồi xổm người xuống, một bộ dáng tiếc hận cầm lên một nắm thảo dược. Ngâm đem miếng đồng tiền kia thu hồi lại.

"Hương Đậu, đem Thiên Tiên thang của bốn Tiểu thư nấu lại, sau đó thay Nhị tiểu thư nấu phần được khác." Diệp Thanh Ngọc phân phó xong, cùng Thanh Linh nói thêm vài câu khách sáo liền rời đi.

Hương Đậu là muội muội của Hương Lan, khuôn mặt hai tỷ muội lớn lên có chút giống nhau.

Thanh Linh đương nhiên sẽ không an tâm để Hương Đậu tự tại nấu thuốc giúp nàng. Hương Đậu cũng là một nha đầu không an phận, nàng còn muốn nhân lúc Hương Linh không để ý bỏ thêm đồ vào, nhưng Thanh Linh từ đầu đến cuối đều cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng ta không thực hiện được mưu đồ.

Thanh Linh bung được ra cửa, nhếch môi, muốn thêm đồ vào trong thuốc của bồn cô nương, người không có cửa đầu. Người muốn nấu Thiên Tiên thang phải không ?? Hắc hắc, lúc này bồn cô nương liền khiến Thiên Tiên thang của người hàm thành Địa Ngục thang.

Đêm nay, trong sân của Thanh Lạc viện vốn yên tĩnh lại bị tiếng thét chói tai, mắng chửi của người nào đó làm náo nhiệt hẳn lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu nhân bị ôi, mau rút ra đây cho ta."

Người còn chưa đi đến cửa sân, tiếng chửi bậy của người đàn bà chanh chua ngược lại đã truyền đi khắp cái tiểu viện cũ rách này. Thanh Linh không thể không từ ổ chăn ấm áp dễ chịu đứng lên, mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra cửa phòng ngáp một cái. Hừ, quấy nhiễu giấc mơ đẹp của người ta, thật đáng ghét nha !

"Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư làm sao vậy ??" Hương Thảo mặt mũi vẫn bầm dập như cũ hỏi.

Còn chưa nghe thấy Thanh Linh trả lời đã nghe 'Ầm' một tiếng. Cửa nhỏ cũ rách vốn đã lung lay sắp đổ, bởi vì một cước của Diệp Thanh Ngọc mà bị đá văng. Chỉ thấy Diệp Thanh Ngọc mang khăn che đi mặt, hung ác như lệ quỷ xông tới.

"Đem tiểu tiện nhân bị ôi kia hung hăng đánh chết cho ta"

Thị nữ Diệp Thanh Ngọc mang đến nghe được phân phó của nàng, lập tức tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh mặt không sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, tia laser trong mắt to linh động di chuyển: "Đại tỷ, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại vừa vào đã muốn động thủ ?"

"Là người hạ độc được vào Thiên Tiên thang của ta, người chính là tiểu tiện nhân ác độc. Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ người thật tốt."

Nàng đúng là hạ độc được trong canh nhưng trên mặt không có thừa nhận, ngược lại tỏ ra bộ dáng khó hiểu cùng ủy khuất: "Đại tỷ, người oan uổng cho ta. Ta thật sự không có làm !"

Diệp Thanh Ngọc mặt che lụa trắng, xem ra là độc đã phát a.

"Lười cùng người nói nhảm, tất cả đều tiến lên đánh nàng cho ta." Diệp Thanh Ngọc lạnh giọng phân phó đám nha hoàn bên người.

"Dừng tay" Một giọng nói có chút khàn khàn truyền đến, mọi người rớt rít nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

Bọn nha hoàn tiến lên định đánh Thanh Linh thấy rõ người đến, liền do dự.

Từ cửa tiến vào là một nam tử nho nhã trẻ tuổi, theo phía sau hắn là hai gã sai vặt.

Nam tử trời sinh cực đẹp, nhưng lại gầy yếu, khuôn mặt trắng bạch có bệnh, khoác áo choàng viền lông tơ bên ngoài. Hắn dừng chân, tóc tung bay, áo choàng phấp phới. Thoải mái phong lưu, phóng phát như từ cõi ảo mộng mà đến.

Lúc hắn nhìn Thanh Linh, ánh mắt lại cực kì ôn nhu. Khí tức trên thân hắn yên tĩnh, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

"Nhị ca, chuyện của chúng ta người không nên xen vào" Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng nói, lại hướng thị nữ giận dữ quát: "Các người đứng ngay ra đó làm gì. Còn không mau động thủ !"

"Khụ khụ..... Đề lui xuống cho ta..... khụ khụ" Nhị công tử cũng nổi giận, lớn tiếng ho khan, giọng nói không chỉ lớn mà còn mang theo một uy thế bức người.

Thanh Linh âm thầm quan sát nam tử kia, thì ra đây là Nhị công tử Diệp Đàm của phủ Tướng Quân, ca ca cùng một nương với nàng. Nhìn sắc mặt của hắn đã biết, hắn xác thật như tin đồn bên ngoài, bệnh không nhẹ.

Bọn thị nữ người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn còn đang do dự, Nhị Công tử là thân tử của Công chúa Đông Lăng quá cố, là con trai trưởng danh chính ngôn thuận của phủ Tướng Quân, so với Đại Công tử, thân phận Nhị Công tử tôn quý hơn nhiều. Không chừng một ngày kia khi Nhị công tử hết bệnh, lại thành chủ nhân của Tướng phủ, cho nên hiện tại đắc tội với hắn thật không tốt.

Nhìn bọn thị nữ không chịu động thủ, Diệp Thanh Ngọc tức giận: "Các người không dám ra tay, ta đây tự mình động thủ."

"Khụ khụ.... Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Không nên động thủ, trước tiên nói rõ ràng một chút." Diệp Đàm ngăn trước người Diệp Thanh Ngọc.

"Không thể nào, người tránh ra cho ta!" Diệp Thanh Ngọc đẩy Diệp Đàm đang ngăn trở ở trước mặt ra.

Diệp Đàm rất dễ dàng bị nàng đẩy ngã, ngoài ý muốn té trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lớn tiếng ho khan, đồng thời miệng còn học ra ngụm máu, máu

nhiểm cả trên bạch y, màu đỏ thẫm nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Thanh Ngọc thấy Diệp Đàm té trên mặt đất, tức giận nhanh chóng hóa thành sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương

Diệp Đàm phát bệnh, gãi sai vật sau lưng hần thấy tình huống không ổn, rất nhanh đã chạy đi tìm đại phu.

Thanh Linh cùng một tên sai vặt khác đỡ Diệp Đàm dậy, nàng nhân cơ hội lên chân mạch, ngạc nhiên phát hiện hần thật sự không phải bệnh nặng, mà là trúng cổ độc, về phần là cổ độc gì, trong nhất thời Thanh Linh cũng không nhận ra. Cổ trùng trong cơ thể hần, đại phu bình thường chẩn không ra, lúc phát tác cũng khiến họ tìm không ra tên chứng bệnh. Khó trách Diệp Đàm đã bị bệnh lâu như vậy cũng không thấy khá lên, thì ra là bị người cố ý hạ cổ độc.

Thanh Linh nhìn ra, đã trễ thế này, Diệp Đàm còn kéo thân thể bệnh nguy kịch đến sân nhỏ của nàng, nhất định là hần nghe được tin tức Diệp Thanh Ngọc đến tìm nàng gây phiền toái, mới bất chấp thân thể của mình đến đây, chính là vì muốn che chở cho muội muội cùng nương sinh này. Nhìn hần bảo vệ mình, tự dung có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Thật ra, dù Diệp Thanh Ngọc mang người đến cũng không thể làm gì nàng. Nhưng nàng vẫn thấy cảm kích Diệp Đàm đã đứng ra bảo vệ mình.

Nhìn hần, nàng không khỏi nhớ đến Đại ca kiếp trước, Đại ca cũng đối với nàng tìm mọi cách sủng ái.

Trong lòng âm thầm quyết định, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người ca ca này.

"Là Nhị ca bệnh phát nên học máu, không liên quan gì tới ta." Diệp Thanh Ngọc máu lạnh nói, xoay người rời đi, đi được hai bước lại quay đầu hung dữ trừng mắt Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, xem như số ngươi gặp may."

Hôm nào lại tìm tiểu tiện nhân kia tính sổ, nàng thật sự sợ bộ dáng Diệp Đàm run rẩy học máu, không đành lòng nhìn lại, mau rời đi thì tốt hơn.

"Đợi chút" Lúc này Diệp Đàm đã ngừng run rẩy, suy yếu gọi lại Diệp Thanh Ngọc: "Người trước tiên phải nói chuyện rõ ràng."

"Nhị ca, người hô hấp không thông, trước tiên đừng nên nói chuyện" Thanh Linh khuyên nhủ.

Diệp Đàm suy yếu cười với nàng một tiếng: "Nhị ca không sao"

Diệp Thanh Ngọc không để ý tới Diệp Đàm, đi thẳng, nhưng Diệp Thanh Ngọc còn chưa bước ra khỏi cửa, Lâm thị vừa vặn đi vào sân nhỏ. Lâm thị vẫn như cũ đầu đầy châu ngọc, một thân hoa phục, cao quý không thể với tới.

Thanh Linh chỉ quét mắt nhìn Lâm thị một cái, ánh mắt lại tiếp tục đặt trên người Diệp Đàm.

Đêm nay, sân nhỏ của nàng thật đúng là náo nhiệt.

Lâm thị cũng nhận được tin tức Diệp Thanh Ngọc dẫn người đến chỗ Thanh Linh, nàng lo lắng Thanh Ngọc sẽ nháo ra chuyện lớn gì, để lại hậu quả không tốt, mới chạy đến nhìn một chút. Vừa vào cửa đã thấy tình huống thân thể của Diệp Đàm, liền sai người đưa hần trở lại viện mình. Không ngờ hần sống chết không chịu đi, nhất định muốn biết lý do Diệp Thanh Ngọc đến đây nháo. Diệp Đàm như đoán chắc Lâm thị là người sĩ diện, lấy thân uy hiếp Lâm thị, nếu Diệp Thanh Ngọc hôm nay không nói rõ lý do vì sao đến đây nháo, hần sẽ một đầu đâm vào tường chết.

Lâm thị không muốn ngày mai phủ Tướng Quân truyền ra lời đồn đãi kể mẩu bức tử con trai ốm yếu, bất đắc dĩ, đành phải cho đại phu chạy tới chỗ Diệp Đàm thi châm, giảm bớt đau nhức bệnh của hần, cũng bảo Diệp Thanh Ngọc đem sự tình một lần kể ra hết.

"Các người đều muốn ta nói ra hết. Tốt! Ta nói" Lúc này Diệp Thanh Ngọc đột nhiên giật xuống mạng che mặt của mình.

Sau khi mọi người ở đây thấy rõ gương mặt nàng, nháy mắt hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn ướt át thường ngày của Diệp Thanh Ngọc biến thành miệng lạp xường vừa đỏ vừa xưng. Xung quanh môi còn nổi lên chẳng chịt vết ố vàng rậm rạp. Nhìn rất đáng sợ! Gió nhẹ thổi qua, trên người mơ hồ còn ngửi được một cỗ mùi thối nham nhạp. Nữ tử vừa nhìn đã khiến người ta gặp ác mộng trước mặt này thật sự là vị Đại tỷ trong thường ngày xinh đẹp, không nhiễm khói lửa nhân gian sao?? Thanh Linh có chút nghi ngờ.

Lâm thị nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhi cũng bị dọa sợ hết hồn, sau đó rất nhanh cầm mạng che mặt đeo lại cho Diệp Thanh Ngọc. Trong lòng không khỏi bức bối Diệp Thanh Ngọc lỗ mãng, thế nhưng lại tháo mạng che mặt xuống trước mặt nhiều người như vậy, vạn nhất chuyện Đại tiểu thư phủ Tướng Quân bị hủy dung truyền ra ngoài thì làm sao, đến lúc đó ai còn dám lấy nàng??

Diệp Thanh Ngọc vừa khóc sụt sùi vừa thuận tiện thêm dầu thêm mỡ vào. Sau khi nghe xong, Lâm thị mở miệng khiển trách Thanh Linh: "Thanh Linh, ngươi còn nhỏ tuổi, lòng dạ sao đã độc ác như vậy, thế nhưng lại bỏ thuốc vào súp của Thanh Ngọc. Muru hại thân tử của mình..."

"Mẫu thân, ngài nói lời này cần phải có bằng chứng rõ ràng. Tội danh hạ độc muru hại thân tử ta đảm đương không nổi!" Thanh Linh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị.

"Bên trong phòng thuốc chỉ có ngươi và Hương Đậu, Hương Đậu nàng khôn có can đảm hại ta, trừ ngươi ra, còn ai vào đây dám hạ độc ta?" Diệp Thanh Ngọc thờ phỉ phỉ nói. Lúc nấu Thiên Tiên thang kia, nhất định là tiểu iện nhân Diệp Thanh Linh kia hạ độc, đem miệng nàng biến thành hình dạng xấu xí như vậy. Nàng lạnh lẽo thình nhiều đại phu đến xem cũng đều vô dụng.

"Đại tỷ, vẫn là câu nói kia, mọi việc đều phải có bằng chứng rõ ràng, ngươi chỉ hoài nghi ta, chẳng lẽ Hương Đậu thì không đáng hoài nghi sao??" Là ta hạ độc vào Thiên Tiên thang thì như thế nào, ta chính là muốn độc ngươi.

"Linh Nhi nói có lý, khụ khụ, muốn nói chuyện gì cũng cần có bằng chứng rõ ràng" Mặt Diệp Đàm dưới ngọn đèn vàng càng trắng bệch như, trắng đến khiến lòng người tan vỡ, vì bảo vệ muội muội, hấn gắt gao cổ gắng chống đỡ đứng đây, cổ chấp đến làm đau lòng người.

"Đại tỷ không có bằng chứng đã định loạn tội ta, truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ngoài chê cười Đại tỷ cố tình gây sự, ra đòn hiểm với muội muội. Chuyện này đối với danh tiếng Đại tỷ cũng không được tốt lắm đi??" Thanh Linh ung dung nói.

Hai mẹ con Lâm thị tức giận đến xám mặt, ghen đến nội thương, Diệp Thanh Ngọc bắt đắc dĩ tìm không ra chứng cứ xác thật Thanh Linh hạ độc.

"Người đến, đem chỗ Nhị tiểu thư toàn bộ lục soát cho ta" Diệp Thanh Ngọc không còn cách nào khác, chỉ có thể lục soát chỗ Thanh Linh còn có thể tìm ra một ít độc được sót lại hay không.

"Đợi chút"

"Như thế nào, ngươi sợ sao?? Sợ ta tìm thấy độc được trong phòng ngươi??" Thấy Diệp Thanh Linh lên tiếng ngăn cản, trong lòng Diệp Thanh Ngọc càng xác định chỗ Thanh Linh có giấu độc được. Nàng như bắt được trùng điểm chết của Thanh Linh, có chút đắc ý.

"Đừng, ta thật sợ! Sợ người của Đại tỷ thừa cơ hội bỏ độc được vào phòng ta, sau đó lại gọi cái gì là chứng cứ" Thanh Linh nói sợ nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh nhạt.

"Ngươi..." Diệp Thanh Ngọc tức giận đến ghen.

Cuối cùng, Lâm thị phải phái người của mình đi lục soát gian phòng của Thanh Linh và Hương Đậu.

Chỗ Thanh Linh không tìm ra cái gì khả nghi, ngược lại, trong phòng Hương Đậu lại tìm thấy được một bao bột thuốc đáng nghi.

Thanh Linh đã sớm đoán được Diệp Thanh Ngọc sau khi bị hủy dung chắc chắn sẽ đến tính toán trên đầu nàng. Cho nên nàng trước đã đem một bao độc được giấu vào phòng Hương Đậu, không nghĩ đến bây giờ đã phát huy công dụng.

Diệp Thanh Ngọc hồ nghi đem bột thuốc rót vào trong miệng Hương Đậu, không bao lâu, miệng Hương Đậu cũng xưng thành lập xướng.

"Đại tiểu thư tha mạng, không phải là ta, thật không phải là ta, ta không có lí do hại ngài a....." Hương Đậu than thở khóc lóc, khổ sở quỳ gối trước mặt Diệp Thanh Ngọc cầu xin tha thứ.

Diệp Thanh Ngọc không hề bị lay động, hung hăng đá một cước lên người Hương Đậu: "Tiện tử, chứng cứ đã bày ra trước mặt còn dám nguy biện. Đáng chết!" Nói xong, dưới chân điên cuồng đá Hương Đậu, đem tức giận vì bị hủy dung toàn bộ xả lên người Hương Đậu.

Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đánh Hương Đậu đến đầu roi máu chảy, trong lòng có chút gọn sóng. Nếu không phải Hương Đậu ở trước mặt nàng có ý đồ hạ độc, nàng cũng sẽ không vu oan hãm hại nàng ta.

Nàng, cho đến bây giờ đều không phải là một người tốt.

Sự tình đã có kết quả. Diệp Thanh Ngọc, Lâm thị, Nhị ca lần lượt rời đi.

Trước khi đi, Lâm thị nhìn thoáng qua Thanh Linh, mang chút ý tứ sâu xa, khiến cho Thanh Linh khó hiểu cảm thấy một chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Nữ Nhân Đây Là Thổ Phỉ Sao??

Trên đường phố hoi hà, tiếng rao hàng liên tục vang lên.

Ngày mai là hội Hoa Đăng mỗi năm một lần ở Nam Hạ quốc, không ít thương nhân ríu rít bày ra các loại hoa đăng kiểu dáng xinh đẹp, màu sắc đa dạng hấp dẫn khách hàng. Thừa dịp này để thu một khoản lợi nhuận lớn.

Thanh Linh một bộ y phục tơ trắng, không đánh phấn, băng cơ ngọc phu, đôi đồng tử ngập nước ngấm các hộ nhà tràn đầy hoa hòe xung quanh, môi không son mà hồng, khóe môi duy trì thanh thiên vui vẻ.

Nhưng Hoa đăng Lâm Lang cũng không hấp dẫn được Thanh Linh khiến nàng dừng bước. Sau khi nàng đi qua một phố hoa đăng liền rẽ vào y quán cứu tế của Hoán Y.

"Hoán Hoán, người làm bánh hoa quế đậu đỏ ăn ngày càng ngon" Trong hậu đường y quán, Thanh Linh ngồi trên ghế, miệng nhai ngoàm ngoàm miếng điểm tâm to khiến hai bên quai hàm phình ra.

Hoán Y lắc đầu cười một tiếng: "Người nha, vẫn giống như trước đây, luôn đem tất cả nhét đầy vào miệng, không sợ nghẹn sao, cũng không có ai đoạt đồ ăn với người a"

"Ta cũng không có cách nào khác, ai bảo người làm đồ ăn ngon như vậy" Thanh Linh nhai đầy miệng nên nói năng không rõ.

"Tiểu thư" Thành linh nghe được một giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Một hắc y nữ tử đứng ở cửa, nữ tử chỉ dùng một dây vải màu đen buộc tóc lại, gọn gàng, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao gầy, lúc hành tẩu mang theo một cỗ hơi thở lạnh lẽo.

"Vô Ảnh" Thanh Linh kinh ngạc thốt lên, nàng không ngờ sẽ gặp được Vô Ảnh ở đây. Mà lúc gặp Hoán Y, Hoán Y cũng không nói cho nàng biết Vô Ảnh đang ở đây.

Nàng không biết, lần trước Hoán Y gặp lại được nàng, nhất thời vui mừng, nên quên nói cho nàng biết Vô Ảnh có khi sẽ ghé y quán.

Kiếp trước, Vô Ảnh là ám vệ của Mạch Surong, sau ngày gặp chuyện không may, Vô Ảnh cũng mất tích.

Thanh Linh từ trong miệng Vô Ảnh biết được, buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, Vô Ảnh bị Văn Thi Dung đánh trọng thương, sau đó bị giam lại. Chờ lúc Vô Ảnh nàng trốn ra được, tin tức Mạch Surong tự sát đã truyền khắp Hạ Thành.

Trong thời gian ngắn, khi Vô Ảnh trốn ra được không biết phải đi đâu, nên trước hết ở lại chỗ Hoán Y, dự định dưỡng tốt thương thể mới âm thầm điều tra Văn Thi Dung. Nhưng lúc thương thể nàng tốt lên một chút, lại phát hiện Văn Thi Dung giống như hơi nước biến mất trên nhân gian, tra thế nào cũng tìm không ra người. Mấy ngày qua, Vô Ảnh đến đây cũng biết được tin tức Mạch Surong không chết.

"Vô công Văn Thi Dung thật sự là sâu không lường được" Vô công Vô Ảnh cũng được coi như thuộc hàng thượng đẳng, vậy mà Văn Thi Dung vẫn có thể đánh trọng thương nàng, Thanh Linh thật sự tò mò Văn Thi Dung rốt cuộc là người phương nào.

"Tiểu thư, Vô Ảnh còn âm thầm điều tra ra được một chút chuyện từ miệng những người làm cũ ở Hầu gia. Họ nói trước lúc Hầu gia trở về Hạ Thành, Hầu gia rõ ràng nhận được mật chỉ của Hoàng Thượng gọi trở về"

Thanh Linh nhíu mày, trầm tư một lát: "Nhưng mọi người bên ngoài đều đồn rằng Đại ca không có chiếu chỉ mà lớn mật trở về. Nếu như Đại ca thật sự nhận được mật chỉ trở về Hạ Thành, như vậy thánh chỉ hẳn nhận được đó chắc chắn là giả. Vô Ảnh, người đi điều tra xem Hầu gia có thật sự nhận được mật chỉ hay không"

"Vâng."

Ban đêm, sao trên trời rục rịch, gió đêm nhẹ lướt qua ngọn cỏ. Ánh sao phản chiếu xuống mặt hồ, sáng đến chói mắt.

Lúc Thanh Linh từ y quán đi ra, sắc trời đã tối, đi ngang qua bên hồ, bên hồ rất yên tĩnh, không có người nào qua lại.

Đang trầm nghĩ bốn phía yên tĩnh thì phát hiện ra bốn năm hắc y nhân tay cầm lợi kiếm, vây quanh một tử y nam tử vóc người cao to.

Tướng mạo tử y nam tử tuấn mỹ, tà áo lay động trong gió đêm, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt trầm tĩnh như nước, tóc đen dài bóng loáng bồng bềnh tự do ở giữa không trung. Hắn đứng ở đó, phảng phất như tiên nhân từ trên tuyết son đi xuống, lộ ra hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng mà xa cách.

Thanh Linh núp dưới một tán cây rậm rạp, âm thầm quan sát động tĩnh phía trước.

"Thiên Hương công tử, ta hỏi người lần cuối, người có đồng ý luyện hương cho chủ nhân ta hay không?" Hình như là tên hắc y nhân đầu lĩnh mở miệng hỏi.

"Không đồng ý" Thiên Hương công tử quyết đoán cự tuyệt, giọng nói hần trong trẻo lạnh lùng.

"Người..... thật sự là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí, các huynh đệ, lên"

Thì ra từ y nam tử lớn lên vô cùng xinh đẹp kia là đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Hạ quốc, lâu chủ Thiên Hương lâu -- Thiên Hương công tử. Tin đồn, mọi loại hương nhang trên cõi trần này, Thiên Hương công tử đều luyện được. Hương nhang từ hắn luyện ra, số lượng rất ít, giá cả lại cao kinh người.

Cho đến nay, Thiên Hương công tử của Thiên Hương lâu chính là một nhân vật thần bí, người được gặp qua hình dáng hắn vô cùng ít. Thanh Linh không ngờ dưới tình huống này nàng lại gặp được Thiên Hương công tử.

Thiên Hương công tử cùng năm hắc y nhân tương chiến, từ cách hắc y nhân ra tay, có thể nhận biết được bọn họ đều là cao thủ hàng nhất đẳng, tung chiêu vô cùng tàn nhẫn, không chút lưu tình. Thiên Hương công tử càng đánh càng cố hết sức, hiển nhiên không phải là đối thủ của năm người kia. Thanh Linh trong bóng tối suy nghĩ, có nên ra giúp Thiên Hương công tử một chút để đổi lấy một cái ân tình hay không.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, người ta đã đánh ngã năm hắc y vô công cao cường. Lòng nàng rơi lộp một tí, đây là cái tình hình gì??

Gió thổi qua mang theo một mùi hương nhàn nhạt, nàng khẽ ngửi, trực giác liền cảm thấy không thích hợp, mùi hương này làm người choáng váng. Nàng vội vàng lấy một chai dược từ trong lồng ngực ra, đổ một viên thuốc nuốt xuống. Đây là dược giải bách độc do nàng trong y quán Hoán Y chế ra.

Thiên Hương công tử hạ dược năm hắc y nhân, hướng về phía ngược lại chỗ Thanh Linh rời đi, nhưng mà, hắn đi còn chưa được mấy bước, đột nhiên ngã nhào trên mặt đất.

Nàng đi ra bước nhanh đến bên cạnh Thiên Hương công tử, phát hiện bắp chân hắn trúng ám khí.

"Người là ai??" Giọng nói hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc lại hết sức dễ nghe, trông mắt đen như nhuộm mực của hắn tràn trề cảnh giác.

"Ta gọi là Diệp Thanh Linh, người bị thương, ta giúp người xem qua một chút" Nàng không cần nói nhiều lời nhảm nhí linh tinh, trực tiếp cúi người xuống kiểm tra nơi hắn bị thương. Phát hiện ám khí có độc, nàng nhanh chóng dùng ngón châm đâm vào vài huyệt đạo trên người Thiên Hương công tử, để tránh độc khuếch tán trong cơ thể hắn.

"Ám khí có độc, người trước tiên đem cái này nuốt xuống" Một viên thuốc màu xanh biếc nằm lẳng lẳng trong lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử. Thiên Hương công tử rũ mắt xuống, không hề cử động.

"Như thế nào, sợ ta đưa độc dược cho người ăn sao??" Nàng cười nhẹ nói, hai mắt trong suốt linh động, hào quang rạng rỡ.

Thiên Hương công tử không nói hai lời, cầm lấy viên dược trong tay nàng trực tiếp nuốt vào. Trúng ám khí có độc, hiện tại hắn rất yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể ra tay giết hắn, hắn không sợ thứ nàng đưa là độc dược, bởi đó là điều thừa.

Nàng đem ám khí trên đùi hắn rút ra, máu đen lập tức tuôn ra như nước, một lát sau, máu nơi đó cũng chuyển thành màu đỏ. Nhìn máu ở miệng vết thương đã trở nên bình thường, nàng thu lại ngón châm đâm trên người hắn, tiếp tục băng bó. Nếu để máu chảy quá nhiều, chân hắn sẽ không ổn.

Thanh Linh vừa định nhắc vạt áo mình lên xé, đột nhiên nhớ tới bây giờ nàng nghèo còn hơn cầu, nếu xé rách nó, lấy tiền đâu mua quần áo khác?? Ánh mắt quét qua Thiên Hương công tử, hai trông mắt linh động bỗng lóe qua tia giảo hoạt.

"Cô nương xin tự trọng" Thiên Hương công tử thấy nàng muốn gỡ tròng, còn lấy hết áo của hắn. Hành vi không khác gì thổ phỉ, hắn không vui cau mày lại, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng khả nghi, may mắn đang lúc ban đêm nên nhìn không rõ.

Oan uổng a, nàng thề, nàng không có dự định ăn đậu hũ của mỹ nam, nàng thật sự chỉ muốn lấy y phục của mỹ nam xé xuống một mảnh làm vải băng bó, nhưng không ngờ y phục của hắn xé sao cũng không đứt.

Cuối cùng Thanh Linh như thổ phỉ, lột xuống chiếc tất của người ta, trực tiếp đem tất băng bó cho người ta.

Khóe miệng Thiên Hương công tử hung hăng kéo, một đầu hắc tuyến. Hắn mặc quần áo cùng giày lập tức đứng lên, lão đảo xoay đi như chạy trốn. Hắn không chắc chắn nếu tiếp tục ở lại thêm lát nữa, nữ tử không biết xấu hổ trước mặt này có thể lấy quần hắn xuống luôn hay không.

Kiếp trước, Thanh Linh thường nữ giả nam trang trà trộn trong quân doanh Đại ca làm một quân y, trà trộn vào đám nam nhân ở quân doanh đã lâu, khiến khí chất thiên kim cao quý Hầu phủ của nàng toàn bộ mất sạch sẽ.

"Này, ta dù gì cũng đã cứu người một mạng, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, chẳng lẽ đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy người là cái tiểu nhân có ân không trả sao??"

Giọng nói nàng không lớn không nhỏ, chỉ vừa vắn truyền tới trong tai Thiên Hương công tử, thân hình hắn dừng lại, sau đó ném cái gì đó qua Thanh Linh: "Có việc cần giúp đỡ, có thể cầm vật này đến Thiên Hương lâu tìm ta."

Thanh Linh nhìn túi thơm được may tinh xảo trong tay, khóe miệng cong lên thật sâu, mặt mày rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp Nhau

Bên hồ cách đó không xa, công tử Khuyết Ngọc một thân hồng y, tuấn mỹ trẻ tuổi, nghiêng đầu nghi ngờ nói với bạch y nam tử bên cạnh: "Diệp Nhị tiểu thư phủ Tướng quân khi nào thì biết y thuật?" Hắn thấy thủ pháp Thanh Linh dùng ngón châm đâm vào huyệt vị rất thành thạo, trong lòng không khỏi nổi lên vài tia hiếu kỳ.

Dung mạo bạch y nam tử lộng lầy động lòng người, phong thái trác tuyệt, tà áo trắng thanh quý thêu lên các hoa văn phiền phức màu tím lịch sự mà tao nhã. Hắn đứng bên cạnh Khuyết Ngọc, tình nhược như xử nữ, toàn thân toát lên khí chất bất phàm. Mắt phượng hẹp dài lúc nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa: "Có lẽ nàng đã không phải là nàng!" Giọng nói tựa như tuyết hòa tan với nước rơi vào khay ngọc, êm tai dễ nghe.

"Có ý gì, cái gì gọi là nàng không phải là nàng?" Khuyết Ngọc đầu đầy sương mù. "A Thất, người biết Công tử nhà người đang nói gì không?" Hắn hỏi A Thất đứng sau bạch y nam tử.

A Thất gãi gãi sau gáy, nói: "Ý là...., Ai nha, ta cũng không biết dùng thành ngữ gì để hình dung a"

"...." Khuyết Ngọc cười ngất, hắn cũng hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Vào hoàng hôn, những rặng mây phía chân trời đỏ rực như lửa đốt, mặt trời mang theo ánh chiều hoa mỹ dần dần say ngủ đổ xuống đỉnh núi.

"Tiểu thư, phần thưởng cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt' năm nay phong phú hơn năm ngoái rất nhiều" Hương Thảo trừ mặt vẫn còn vài vết máu ứ đọng ra thì những vết thương trên người đều đã rất tốt.

"Ừ" Thanh Linh đang dùng bữa tối, không yên lòng đáp một tiếng. Phần thưởng cuộc tranh tài hằng năm này cùng lắm cũng chỉ có chút ít đồ trang sức đeo tay của nữ tử, Thanh Linh đối với mấy món đồ kia không có hứng thú, hơn nữa trên đường người còn đông nghìn nghịt, ngay cả đi trên đường cái cũng muốn đưa tay hung hăng đánh người mở đường, nàng mới không muốn đến gần nơi náo nhiệt kia.

"Tiểu thư, trong phần thưởng năm nay còn có một bức họa từ tay Tàn tướng nha. Đêm nay Tiểu thư có muốn đến đó nhìn một chút không?? Nói không chừng còn có cơ hội mua lại được bức họa kia từ tay khôi giả." Hương Thảo chớp mắt, trong mắt long lanh, tràn ngập khát vọng muốn đi nhìn nơi náo nhiệt bên ngoài.

Buổi tối ngày Hoa Đăng hằng năm, trên đường cực kì náo nhiệt. Ngày thường, vừa vào đêm, nữ tử trẻ tuổi không nên bước chân ra khỏi cửa. Nhưng vào buổi tối ngày này lại khác, nữ tử sẽ ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp đi xem hội. Đã có nữ tử dung mạo xinh đẹp thì tất phải có nam tử tuấn mỹ. Hoa đăng xinh đẹp treo đầy đường, dưới đường thì có mỹ nữ và tuấn nam trẻ tuổi. Hương Thảo nghĩ đến cảnh tượng kia, trên mặt hết sức hưng phấn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thanh Linh lại không có hứng thú: "Đêm nay không muốn ra ngoài."

Hương Thảo kinh ngạc nhìn nàng, một hồi lâu, lần nữa mở miệng: "Trong phần thưởng đêm nay thật sự có một bức họa từ tay Tàn tướng nha"

Thanh Linh vẫn không phản ứng, Hương Thảo liền buồn bực, không phải Tiểu thư rất thích Tàn tướng sao?? Sao nghe đến thứ có liên quan đến Tàn tướng, lại một chút hứng thú cũng không có.

"Chao ôi, không biết đêm nay ai sẽ đoạt được phần thưởng, lấy năm trăm lượng hoàng kim..."

"Cái gì mà năm trăm lượng hoàng kim??" Vừa nghe đến tiền, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng.

"Phần thưởng cuộc tranh tài năm nay ngoài một bức họa từ tay Tàn tướng ra, còn có năm trăm lượng hoàng kim cùng một gốc cây Băng Ngọc Liên có tiền cũng không mua được."

Thanh Liên vừa nghe nói, đột nhiên để xuống bát đĩa: "Hương Thảo người đi chuẩn bị một chút, đợi tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài."

Hương Thảo "...." Không phải đã nói sẽ không ra cửa sao.....

... ..

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng trước phủ Tướng quân, một lát sau, từ cửa chính phủ Tướng quân xuất hiện dáng người thướt tha của Diệp Thanh Ngọc.

Sau đó, một nam tử như quan ngọc từ trên xe ngựa cũng bước ra, hắn dùng dây bạc cố định tóc, vóc người thon dài, hoa phục màu đen, khí chất cao quý phi phàm.

Diệp Thanh Ngọc vừa nhìn thấy hắn, đôi mắt như ngậm nước xuân, dưới lớp lụa trắng không khỏi nổi lên hai vệt đỏ ửng.

Nàng bây giờ mặc tơ vàng thêu hoa lan khói của Sa Vực La, tơ mỏng trắng trong suốt, tay áo hồng phấn thêu la sa. Bước nhẹ nhàng, làn váy phấp phới, phẳng phất như tiên tử lung linh trong màn sương mù. Một đầu tóc đen vấn lên lộng lầy, mỗi khe tóc giấu vào bốn cây trâm vàng, làm nổi bật búi tóc bằng một viên trân châu to, ánh sáng viên trân châu ở giữa búi tóc lóe lên, thoáng nhìn rất xinh đẹp.

Trên trán tròn bóng về một đóa hoa lan hồng phấn, đột mắt người, trên mặt che lụa trắng, vừa che kín cái miệng lập xường vừa làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí cho nàng.

Để có một thân xinh đẹp mang theo khí chất thiên tiên này, nàng đã tốn rất nhiều thời gian, tất cả là để nam tử trước mắt này nhìn mình một lần.

"Vương gia, thật ngại, đã để cho người chờ lâu rồi!" Giọng nói nũng nịu ôn nhu uyển chuyển.

Vừa lúc này, Thanh Linh mang theo Hương Thảo đi ra cửa chính, nghe được giọng nói này, da gà trên người đều rơi đầy đất.

"Bản Vương cũng vừa mới đến không lâu."

Thân hình Thanh Linh đột nhiên cứng còng, ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử vừa nói. Quả nhiên, người đó chính là Hách Liên Dực, ngực truyền đến từng trận đâm nhói, đau đến sắp hít thở không thông, mười ngón tay mảnh dẻ trắng bạch nắm lại thành quyền.

"Nhị tiểu thư sao lại nhìn bản Vương như vậy??" Hách Liên Dực mắt mang ý cười, ôn hòa có lẽ nói. Ánh mắt Thanh Linh oán hận nhìn chằm chằm hắn khiến hắn cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Linh lấy lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, xán lạn như hoa xuân, hận ý trong mắt biến mất không còn sót lại gì: "Thật ngại ngừng, Vương gia lớn lên hết sức dễ nhìn, ta vừa nhìn đến liền ngây dại, kính xin Vương gia đừng trách phạt". Mặc dù lúc này nàng rất muốn lột da rút gân Hách Liên Dực, nhưng nàng lại không thể. Bất quá, chỉ cần nàng còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Hiện tại, nàng có lẽ nên học hỏi Hách Liên Dực nhiều một chút, học một chút thế nào gọi là diễn trò.

Diệp Thanh Ngọc một bên tức giận đến thiếu chút nữa đã giậm chân, hơi híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh hận không thể đâm ra vài cái lỗ trên người đối phương. Người tiểu tiện nhân kia thích không phải là Tần Liễm sao, vậy tại sao còn nhìn chằm chằm vào Hách Liên Dực?? Mặc kệ dù có ra sao, Hách Liên Dực là của nàng, ai cũng không được phép cướp hắn khỏi tay nàng.

"Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh thôi!" Diệp Thanh Ngọc ôn nhu nói.

"Ngọc Nhi nói phải!" Hách Liên Dực nhìn Diệp Thanh Ngọc đầy thâm tình khản thiết, dung túng mà sùng ái, tựa như ngoài nữ tử trước mặt hắn ra, ai hắn cũng không để vào mắt.

Ánh mắt như vậy đối với Thanh Linh cũng không xa lạ gì, đã từng, ánh mắt ôn nhu thâm tình như vậy chỉ duy nhất thuộc về nàng. Không, nàng sai rồi, ánh mắt kia cơ bản là chưa từng thuộc qua nàng, kia chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để Hách Liên Dực bắt được tâm thiếu nữ mà thôi, không hề liên quan gì đến hai chữ tình yêu.

Nhìn Hách Liên Dực ôn nhu ôm Diệp Thanh Ngọc lên xe ngựa rời đi, trong lòng Thanh Linh chỉ lạnh lùng cười châm biếm.

Thanh Linh kéo Hương Thảo vào một cửa hàng y phục, một lát sau, từ trong cửa hàng xuất hiện một vị Công tử tác phong nhanh nhẹn, theo phía sau hắn là một gã sai vặt. Đúng vậy, hai người này chính là chủ tớ Diệp Thanh Linh cùng Hương Thảo.

Nhưng khuôn mặt hai người lúc này hoàn toàn khác lạ, các nàng đã dịch dung.

Thanh Linh một thân lam y, phong thái xuất trần, khuôn mặt dịch dung thành tuần tú. Mới vừa bước ra cửa tiệm đã thu hút được nhiều ánh mắt kiều mị xấu hổ của các nữ tử qua đường.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi cửa hàng y phục.

Trên lầu hai cửa hàng trà lâu đối diện, một bạch y nam tử tạo nhã ngồi gần cửa sổ, sợi tơ trắng như tuyết cố định làn tóc thật dài nhảy múa trong không trung, tà áo trắng thanh quý thêu các họa tiết màu tím nhạt, lịch sự mà tao nhã. Mắt phượng hẹp dài mà xinh đẹp đặt trên người Thanh Linh từ từ thu lại, nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hách Liên Dực Bị Đánh Một Trận

"Tiểu thư, vì sao chúng ta phải ăn mặc như vậy??" Hương Thảo đuổi theo bước chân Thanh Linh, khó hiểu hỏi.

"Bởi vì đêm nay Tiểu thư ta muốn đi tranh đoạt phần thưởng của cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt'" Trận tranh tài lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' hằng năm chỉ giới hạn cho nam tử tham gia, đêm nay có Diệp Thanh Ngọc ở đây, nên Thanh Linh phải dịch dung thành nam nhân, tránh bị nhìn ra.

Phần thưởng là năm trăm lượng hoàng kim a, Thanh Linh hiện tại nghèo đã sắp bằng cầu, hết sức thiếu tiền, nàng muốn đi đoạt năm trăm lượng hoàng kim kia.

"A, Tiểu thư ngươi thật sự muốn đi sao?? Không phải là đang nói đùa đi."

"Suýt" Thanh Linh dùng ngón giữa áp lên môi Hương Thảo, khẽ nhíu mày: "Hiện tại ta là một Công tử"

"A, đúng vậy, Công tử ngươi thật sự muốn đi đoạt phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt' sao??" Hàng năm có rất nhiều người vì đoạt phần thưởng đến ta chết ngươi sống, Hương Thảo không dám tưởng tượng đến tình cảnh Tiểu thư bề ngoài mềm yếu lại đi tranh đoạt phần thưởng với các nam nhân to lớn ngoài kia, chuyện đó nhất định là hết sức thê thảm.

"Còn có thể giả bộ sao??" Sau khi Thanh Linh quăng lại cho Hương Thảo một câu nói, bước chân liền tăng tốc độ đến bãi sân nơi tổ chức ra cuộc tranh tài.

Vào đêm, bầu trời bao la đầy sao, đèn hoa đăng tỏa sáng khắp nơi.

Bốn phía sân 'thăng thiên chiết nguyệt' treo đầy hoa đăng, đủ loại hình dáng màu sắc, rực rỡ muôn màu, khiến người nhìn không hết.

Trận đấu lớn còn chưa bắt đầu, bốn phía nơi so tài đã huyền ảo. Âm thanh hò hét, tiếng chiêng trống, tiếng pháo nổ, khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm.

Lúc Thanh Linh kéo được Hương Thảo từ trong đám người vào sân lớn, hai người mồ hôi sớm đã đầm đìa, thở hồng hộc.

Nhắc đến cũng thấy thật khéo, hai người đứng bên cạnh Thanh Linh vừa vặn chính là Hách Liên Dực và Diệp Thanh Ngọc.

Giữa sân có vô số cây thông cùng gậy trúc gấp thành một cái lồng lớn, lồng rất cao, ở đỉnh lồng còn có một quả banh vải nhiều màu, to lớn như đầu người. Người tham gia phải bò lên lồng lớn, kẻ đoạt được banh vải nhiều màu kia chính là người thắng cuộc, lấy được phần thưởng năm nay.

Bốn phía bên ngoài vì để theo cuộc so tài mà còn dựng cả sương phòng tạm thời.

Trong truyền thuyết, nếu dùng banh vải nhiều màu mình đoạt được đem tặng cho người yêu, sẽ được Nguyệt thần chúc phúc, hai người được Nguyệt thần chúc phúc sẽ hạnh phúc đến bạc đầu giai lão, một đời một kiếp yêu nhau không chia xa.

Nguyệt thần làm chứng, lấy banh vải nhiều màu làm vật đính ước.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

"Vương gia có thể tặng cho Ngọc Nhi banh vải nhiều màu kia không??" Diệp Thanh Ngọc tràn đầy mong đợi nhìn Hách Liên Dực, nàng là đang ám chỉ đến Hách Liên Dực, nàng thích hắn, nguyện ý cùng một chỗ với hắn một đời một kiếp.

Trừ lần đó, miệng lập xường của nàng còn chưa có khối, tuy đã âm thầm thỉnh không ít đại phu, nhưng cũng điều trị không hết. Băng Ngọc Liên không chỉ có công dụng dưỡng nhan, còn có thể giải bách độc. Nếu đêm nay Hách Liên Dực có thể vì nàng đoạt được phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt', đem Băng Ngọc Liên tặng cho nàng, miệng lập xường liền có cách chữa lành.

Hách Liên Dực tất nhiên hiểu ý tứ Diệp Liên Ngọc muốn hắn tặng nàng banh vải, hắn mới không tin cái gì mà thần chúc phúc, bắt quả nhìn nữ nhân trước mặt này muốn, vậy hắn không ngại thỏa mãn nàng một tí. Hắn thâm tình nhìn Diệp Thanh Ngọc, ôn nhu chân thành nói: "Nếu Ngọc Nhi đã muốn, bản Vương nhất định tự mình đoạt được banh vải nhiều màu đưa đến tận tay ngươi"

Diệp Thanh Ngọc vừa nghe, trong lòng ngọt ngào, say trong cảm giác hạnh phúc.

Hách Liên Dực cũng muốn đoạt banh vải nhiều màu, hắc hắc, rất có ý tứ.

Chiêng đồng thanh vừa gõ lên, trận đấu bắt đầu. Một đám người như thoát cương ngựa hoang, vọt mạnh về phía lồng lớn. Tiếng trống rung trời cùng với tiếng pháo nổ ầm ầm, tiếng hò hét trong đám người sóng sau cao hơn sóng trước. Khung cảnh đồ sộ, phi thường náo nhiệt.

Thanh Linh bò dọc lên cây trúc, suốt cuộc tranh tài nàng đều luôn cách sau Hách Liên ba bước lắc mình, có hắn ở phía trước mở đường, nàng không phải mất đi nhiều khí lực.

"Hai ngốc tử các ngươi đừng ngăn cản đường của lão tử"

"Dựa vào cái gì, đại câu từ ngươi nếu còn dám tiếp tục kéo lão tử, lão tử cùng ngươi *đồng quy..."

*cùng chết

"Cái anh vợ ngươi, đừng kéo chân ta, sáu tên cậu kia dám lợi dụng vượt mặt ta..."

"...."

Cứ ngươi kéo ta, ta kéo ngươi, tình cảnh tranh đoạt dị thường thảm thiết. Không tới một phút đồng hồ, người liên tục rớt xuống đất, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Hách Liên Dực phát hiện có một người luôn ở phía sau hắn giữ một khoảng cách không xa, chờ hắn mở đường, định dùng một cước đạp tên đó xuống, nhưng hết lần này đến lần khác, tên đó lại thay đổi khoảng cách xa một chút lát lại gần một chút, đạp sao cũng không trúng. Trong lòng mắng to người nọ hèn hạ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hách Liên Dực và Thanh Linh đã đến gần được banh vải nhiều màu. Kẻ địch xung quanh cơ bản đã bị quét sạch, Thanh Linh thấy thời cơ công kích Hách Liên Dực đã đến, đưa tay muốn kéo chân Hách Liên Dực. Không ngờ, người kia phản ứng nhạy bén, tránh thoát được khỏi tay Thanh Linh, còn chân đá tới nàng. May mắn nàng tránh né kịp thời, nhưng cũng dọa nàng mất hồn một chút.

Hách Liên Dực thừa dịp nàng còn chưa lấy lại tinh thần, bò lên trên hai bước, Thanh Linh vội đuổi theo. Lúc ở khoảng cách không xa Hách Liên Dực, Hách Liên Dực lại xoay người xuống đạp một cước. Hai chân nàng kẹp chặt một cây gậy trúc, thân thể ngã về phía sau, tóc đen tung bay thành đóa hoa nở rộ, nửa người lơ lửng trong không trung.

Trong nháy mắt Hách Liên Dực thu chân lại, bên hông Thanh Linh dùng lực, hai tay chụp vào chân Hách Liên Dực. Nhưng tay lại không bắt trúng hai chân, lại chộp trúng cái quần. Nàng dùng sức kéo một cái, cái quần đã xuất hiện trên tay, lại ngược mắt nhìn lên trên, người ở trên chỉ còn vền vện một tà trường bào để che lại hai bắp đùi tuyết trắng mà thon dài.

Thanh Linh tròn tròn mắt, nhưng phản ứng lại cực nhanh, còn có chút vô tội nói: "Ta không có cố ý"

Thật sự là không có cố ý tuột quần người a, nhưng nàng cũng không đem quần của người ta trả lại, mà trực tiếp hất tay ném đi, vòng qua Hách Liên Dực bò lên trên.

Cũng may mắn bây giờ là ban đêm, nơi này cũng rất cao, khiến người khác nhìn không rõ bắp đùi hắn.

Hách Liên Dực sắc mặt âm trầm đáng sợ, gân xanh trên trán nổi lên, đồng tử đen như mực rét lạnh đến cực điểm, ánh mắt như rắn độc quán trên người Thanh Linh.

"Người đáng chết!" Hách Liên Dực nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm thành quyền đánh tới hướng Thanh Linh.

Thanh Linh thấy quả đấm đã đến trước mặt, cổ tay chuyển một cái, một cây ngân châm liền phóng đến hướng Hách Liên Dực đâm tới.

Hách Liên Dực không ngờ Thanh Linh còn có chiêu đó, bản thân hắn cách Thanh Linh không tính là xa, bởi vậy lúc ngân châm bay tới hắn tránh không kịp.

"Tiểu nhân hèn hạ" Hách Liên Dực tức giận, miệng chửi ầm lên.

Hừ, đây thì tính là cái gì, nói về hèn hạ, người mới chính là sư phụ.

Vì đoạt năm trăm lượng hoàng kim, nàng thề phải cướp lấy được phần thưởng đêm nay, cho nên nàng sớm đã chuẩn bị ngân châm giấu ở trong người, ứng xử kịp với bất cứ tình huống nào.

Dược bôi trên ngân châm khiến cho Hách Liên Dực không thể xuất ra lực, chỉ còn vài bước lắc người đã chạm được đến banh vải nhiều màu, nhưng Thanh Linh không có tiếp tục tiến lên phía trước, ngược lại tiến một bước lại gần Hách Liên Dực.

"Người muốn làm gì?" Hách Liên Dực thấy Thanh Linh buông lỏng hai tay, bẻ xương tay lộp rộp, lộ ra hơi thở nguy hiểm, trên mặt mang theo tươi cười giảo hoạt. Chẳng biết tại sao, Hách Liên Dực bỗng cảm nhận được da đầu mình tê dại.

Thanh Linh cười hắc hắc, môi phun ra hai chữ: "Đánh người!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái

Hai tay Thanh Linh nắm thành quyền, dùng sức hung hăng chào hỏi trên người Hách Liên Dực.

"Người thật to gan, lại dám động thủ đánh ta, người có biết ta là ai không?? Ta chính là Vinh vương đương triều" Hách Liên Dực mặt đen mũi xanh, sợi tóc được lựa bạc cột trước tí mi cẩn thận sau lại mất trật tự, lòa xòa không chịu nổi, dây lựa bạc cũng lệch nghiêng một bên, thoát nhìn chặt vật đến tức cười, kia còn có nửa điểm hình tượng là một quý công tử tuần lễ tuổi trẻ sao??

"Đếch cần biết người là ai, coi như người là Thiên vương lão tử, gia gia vẫn như cũ đánh người, không sợ" Dù sao bây giờ nàng cũng đang dịch dung, hắn nhận không ra nàng.

Nàng đã sớm muốn hung hăng đánh hẳn một trận, duỗi ra một tay nín chặt vạt áo của hắn, nên hắn sẽ không té xuống. Tay kia tăng thêm mấy phần lực, đem quả đấm chào hỏi trên mặt hắn.

"Tiểu tử, ngươi đánh bản Vương, ngươi sẽ hối hận....Ngô...." Hắn còn chưa dứt lời, lại có một quyền vọt theo tiếng gió mà đến.

Nâng tay đánh xuống, một quyền này là thay Mạch Surong nàng đánh, một quyền này là thay Đại ca Mạch Chiêu Nam đánh, còn quyền này, quyền này, quyền này.... là do thấy hắn đáng ghét nên đánh.

Thanh Linh ở trên đánh đến cả người thoải mái, người phía dưới nhìn lên không rõ lắm, vẫn cho là hai người vì đoạt binh vãi mới kịch liệt đánh nhau, không ít người còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Nàng cũng không sợ hậu quả nếu đánh hẳn tàn phế, trong trận đấu lớn 'thắng thiên chiết nguyệt' có quy định riêng trong quá trình tranh đoạt, đã thương người khác trong trận đấu, tất cả đều tính là vô tội, nhưng đánh chết người thì thì khác. Bất quá nàng cũng không định đánh chết hắn, hắn chết như vậy là quá dễ dàng.

Đánh người đến thoải mái xong, Thanh Linh tung một cước, trực tiếp đem người phía dưới đập xuống. Cảm giác này thật con mẹ nó sung sướng.

Thanh Linh bò lên trên cọc gỗ lớn, thuận lợi cầm lên binh vãi nhiều màu.

"Tiểu tử, bản Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Giọng nói phẫn hận của Hách Liên Dực bên dưới truyền lên, giờ phút này, hắn tức giận đến lồng ngực sắp nổ tung, đây quả thật là vô cùng nhục nhã, chưa bao giờ có ai làm cho hắn chật vật như ngày hôm nay, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho mao tiểu tử không biết ở đâu ra kia.

Rớt xuống trong không trung, hai chân Hách Liên Dực kẹp chặt vạt áo. Lúc rơi xuống trên mặt đất, liền có người tiến lên tiếp ứng.

"Huynh đệ, cái quần rơi xuống vừa rồi là của ngươi phải không??" Một đại hán tử phúc hậu thật thà hỏi, cái quần chất liệu thượng đẳng màu đen hắn cảm trong tay chính là của Hách Liên Dực.

Ánh mắt Hách Liên Dực đầy oán độc, gắt gao nhìn chăm chăm cái quần kia, thật vất vả mới cố gắng làm chìm mấy dây gân xanh đầy trên trán đi, bây giờ lại đột nhiên bạo khởi nổi lên. Hướng về phía người nọ gầm thét: "Con mẹ nó, đây mới là quần của ngươi, là quần của cả nhà ngươi."

Diệp Thanh Ngọc không thể tin tức nhìn Hách Liên Dực bị người đá xuống, này, điều này sao có thể, võ công Vinh vương rất cao, sao có thể bị đánh rớt xuống: "Vương gia, ngươi sao rồi??"

Trong đám người huyền ảo, giọng nói của nàng ngoài nàng nghe ra ai cũng không nghe thấy.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc cách Hách Liên Dực không tính là xa, Diệp Thanh Ngọc muốn đi tới, nhưng người xung quanh quá chen lấn, nàng dùng sức đẩy ra người chặn đường. Đây ra được một người, trước mắt lại xuất hiện một phụ nữ trung niên rất béo. Nàng lại gắng sức đẩy lần nữa, nhưng người nọ một chút cũng không nhúc nhích.

"Tiểu cô nương đừng có đẩy lão nương nữa." Phụ nữ trung niên kia thô giọng hô lớn, xung quanh đều là người, nàng đã không có chỗ đứng còn bị người đẩy mạnh một cái, rất căm tức.

"Ngươi cút ngay, đừng có mà ngăn cản đường bốn Tiểu thư." Diệp Thanh Ngọc nóng lòng đi xem Hách Liên Dực, bị phụ nữ trung niên nói như vậy, nàng không những không ngừng tay còn tiếp tục đẩy.

"Đừng đẩy" Phụ nữ trung niên giận dữ, đẩy trả Diệp Thanh Ngọc. Khí lực người phụ nữ trung niên rất lớn, Diệp Thanh Ngọc cùng năm sáu người phía sau đồng loạt bị đẩy ngã.

Diệp Thanh Linh đứng chỗ cao cao trên cọc gỗ cầm binh vãi nhiều màu vọt vọt, liếc mắt một cái liền thấy được Diệp Thanh Ngọc phía dưới một thân trang phục xinh đẹp, nàng nhìn không được khinh thường một tí. Nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc bị người đẩy ngã xuống đất, trong đôi mắt thanh lệ chợt lóe qua tia giao hoạt. Đem binh vãi nhiều màu ném lên trên, tay phải thăm vạt nội lực, đánh mạnh binh vãi về phía Diệp Thanh Ngọc.

Mọi người chỉ thấy Thanh Linh ném binh vãi nhiều màu, không chút nghi ngờ, còn hoan hô huyt sáo kêu to.

Diệp Thanh Ngọc còn chưa kịp đứng vững, đã bị một vật gì đó đập mạnh vào đầu, cái óc truyền tới đau nhức, hai mắt tối sầm, người liền ngã về phía trước.

Có người đỡ được Diệp Thanh Ngọc, ngoài miệng hô: "Cô nương tỉnh." nhưng ánh mắt lại đặt trên binh vãi nhiều màu đang bay.

Binh vãi nhiều màu sau khi đập trúng đầu Diệp Thanh Ngọc lại bắn ngược ra ngoài, ở giữa không trung bay vọt đến đúng chỗ Hách Liên Dực.

Lúc này Hách Liên Dực đã đứng lên, nhìn thấy binh vãi nhiều màu đang bay tới mình, không chút nghĩ ngợi đưa tay dùng sức vung đi. Tội nay nếu không phải tranh đoạt món đồ chơi của hải tử này, hắn sao có thể chịu nhục như vậy. Vì vậy đem toàn bộ tức giận trong đầu đều trút xuống trên trái binh vãi nhiều màu kia.

Binh vãi nhiều màu xẹt qua một đường cong trên bầu trời đêm, rơi vào một sương phòng tạm dựng ở ngoài đấu trường.

"Chỗ binh vãi nhiều màu rơi xuống là sương phòng của Thừa Tướng a." Trong đám người không biết ai hô lên một câu, không bao lâu, toàn bộ người ở đây ai cũng biết binh vãi rơi vào sương phòng Thừa tướng Tần Liễm.

Kỳ quái là banh vài nhiều màu rơi vào trong đã lâu như vậy, sao còn không thấy bay ra ngoài. Cuộc thi "Thăng thiên chiết nguyệt" có một tập tục, người nhận được banh vài nhiều màu nếu không thích đối phương có thể đem trả lại.

Mọi người trầm nghi ngờ, chẳng lẽ nơi banh vài nhiều màu rơi vào không phải là sương phòng Thừa Tướng?? Không đúng, bọn họ rõ ràng tận mắt thấy nơi banh vài nhiều màu rơi vào chính là sương phòng của Thừa Tướng. Chẳng lẽ Thừa Tướng dung mạo lộng lẫy khuynh thành cho đến nay vẫn chưa có nữ nhân bên cạnh, nguyên nhân là do hấn thích nam nhân sao?? A, ngàn vạn lần không cần a, tâm hồn của một đám thiếu nữ bắt đầu vỡ vụn...

"Công tử mau đem banh vài nhiều màu ném văng ra" A Thất không biết Công tử nhà mình bị làm sao, ôm banh vài nhiều màu trong lòng, thật lâu không hề cử động.

Tần Liễm tĩnh tọa ở ghế trúc, sợi tơ trắng như tuyết vấn tóc rũ xuống trước ngực, trên tà áo thanh quý thêu hoa văn phức tạp màu tím lịch sự mà tao nhã. Nghe A Thất nói, hấn ngược mắt, mắt phượng hẹp dài mệnh môn, nở một nụ cười nhẹ mị hoặc chứng sinh. Hấn mở miệng nói: "Ném?? Vì sao phải ném??"

"Công tử, mặc dù người lớn lên thiên kiều bá mị nhưng cũng không phải là nữ nhân, sao có thể nhận lấy banh vài nhiều màu từ nam nhân??" A Thất vội vàng nói, hấn đột nhiên vỗ đầu một cái, giống như vừa tỉnh ngộ: "Chẳng lẽ Công tử người nam nữ đều xoi?? Người thật sự không sợ *tinh tận nhân vong sao??"

Tần Liễm nhú mày, phong tình mị hoặc: "Là ai nói chỉ có nữ nhân mới có thể nhận banh vài nhiều màu??" Trận đấu lớn chỉ có quy định cho nam tử tham gia, nhưng không có quy định nam tử không được nhận banh vài nhiều màu từ khỏi giả.

"Còn nữa, bốn Công tử chỉ thích nữ nhân" Giọng nói dừng một chút, lại tiếp tục bình tĩnh không gợn sóng nói: "Khi trở về, người chép cho ta một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung"

A Thất kêu rên: "Ta không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nguyệt Thần Làm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly

Thanh Linh từ trên cao nhìn chỗ banh vài nhiều màu biến mất ở phía xa. Chỉ thấy tiểu lâu kia dựng bằng giấy trúc, bốn phía treo lụa trắng mờ mờ, tầng tầng lớp lớp. Gió đêm làm tung lên một mặt lụa trắng, lơ lơ có thể nhìn thấy một bạch y nam tử ngồi trên ghế trong nhà trúc.

Khuôn mặt nam tử, nàng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy làn tóc đen thật dài cùng sợi tơ trắng như tuyết không kiêng nể gì tung bay trong không trung, mị hoặc mà xinh đẹp. Hấn ôm banh vài nhiều màu, không nhúc nhích, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn trái ngược với âm thanh huyền ảo xung quanh. Trên người hấn có loại hơi thở yên tĩnh, có hương vị của tiên nhân ở ẩn tuyết sơn. Tựa như thiên tiên tựa như yêu ma, tao nhã mị thể.

Nếu không biết thân phận người trong trúc lâu ra sao, nàng cũng sẽ cho rằng hấn là trích tiên không cần thận xâm nhập vào nơi thế tục, hoặc là yêu tinh chốn núi tiên. Nhất định sẽ không bao giờ nghĩ tới hấn là Thừa Tướng trẻ tuổi khuynh quyền ở Nam Hạ quốc.

Năm mươi ba tuổi, hấn trúng Trạng Nguyên, vào triều làm quan, trong bốn năm ngắn ngủi đã có thể xóa gọn hết các cuộc tàn sát, giết người khiến nhiều người chỉ có thể lau nước mắt mà nhìn. Hưởng Hoàng Thượng bày mưu dẹp yên chiến loạn phía tây nam, ra kế sách giải quyết vấn đề lũ lụt hàng năm ở Bắc Thành, cực lực dâng lên tấu chương cầu Hoàng Thượng tạm thời hoãn lại chuyện mở rộng thương buôn cùng các quốc gia khác. Trong bốn năm, con đường làm quan của hấn dần đi lên, cuối cùng trở thành Thừa Tướng.

Tần tướng tương đối được Thánh sủng, Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ cho phép hấn gặp Thánh Thượng mà không cần hành lễ, đây quả thật là điều vinh hạnh có thể sánh bằng trời cao, trên dưới trong triều không người nào không hâm mộ.

Thanh Linh trong lòng thầm nói, Tần Liễm, người này không hề có gia tộc hay bối cảnh, vậy mà chỉ trong bốn năm ngắn ngủi lại có thể biến thành quyền Tướng đương triều. Thủ đoạn nhất định là phi phạm, tốt nhất là nàng chó đi chọc ghẹo hấn.

Tần Liễm sau lớp lụa trắng như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng xoay đầu lại, nhìn về phía nàng.

Đứng với ánh mắt của hấn, thời gian bất động, ngưng tụ thành vĩnh hằng, hai ánh mắt quan sát lẫn nhau như đã trôi qua ngàn năm vạn năm....

Nguyệt thần làm chứng, vật đính ước là banh vài nhiều màu.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

Thật lâu, nàng như làm chuyện xấu bị người phát hiện, chột dạ quay đầu, thi triển khinh không bay xuống dưới.

"Này, cô nương tỉnh a" Người ôm Diệp Thanh Ngọc cuối cùng cũng đem ánh mắt ngó xuống trên người nàng.

"Ở đây có ai là đại phu không. Cô nương này hôn mê" Hắn hô cả buổi, cũng không có ai là đại phu đứng ra.

Hách Liên Dục muốn đi xem Diệp Thanh Ngọc, nhưng khí lực trên người vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, người bên cạnh lại nhiều, hắn chen lấn không qua.

"Vị trẻ tuổi kia, ngươi không ngại thì nhéo lên người nàng thử xem" Thanh Linh như có lòng tốt nhắc nhở, nàng xoay người một cái, đã đứng cách Diệp Thanh Ngọc không xa.

"Cô nương, đắc tội" Nam tử trẻ tuổi ôm Diệp Thanh Ngọc quyết định thử làm theo lời Thanh Linh, hắn thào xuống mạng che mặt của Diệp Thanh Ngọc, đang muốn nhéo vào người, đột nhiên hắn quát to một tiếng: "A, quý a!"

Rút tay ôm lấy Diệp Thanh Ngọc ra, như mãnh thú chen lấn ra khỏi đám người, chạy trốn chết.

Miệng Diệp Thanh Ngọc sưng đỏ như lập xướng, dọc theo bên miệng còn có chẳng biết những vết ố vàng rậm rạp, vô số vết vàng bên môi lan tràn đến nửa gương mặt. Bên trong vết ố kia còn chảy ra nước mũi, đầy đáng sợ và khủng bố. Người xung quanh vừa nhìn liền bị hù dọa muốn chạy trốn, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Thanh Linh ác ý nghĩ, sau khi Hách Liên Dục nhìn thấy gương mặt của Đại tỷ xong, không biết còn có thể làm ra vẻ tràn ngập nhu tình, thâm tình khẩn thiết nói ra lời tâm tình với Đại tỷ hay không.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc ung dung tỉnh lại, nàng dùng tay che lại cái ót đang đau nhức, đưa mắt, phát hiện mọi người đều dùng loại ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, đưa tay sờ lên mặt, lại phát hiện mạng sa che mặt đã biến mất.

"A....."

Nàng che mặt lại, tựa như phát điên hét lên chói tai. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, mạng che mặt nàng sao lại không thấy.

Thời gian qua nửa nén hương, người bên cạnh Diệp Thanh Ngọc điên cuồng hét chói tai cứ như trốn tan hết. Diệp Thanh Ngọc khóc hô bỏ nhào vào lòng Hách Liên Dục, Hách Liên Dục kìm lại xúc động muốn đẩy nàng ra, có chút cứng ngắc ôm, an ủi nàng, mắt rừ xuống, che đi xúc cảm tràn đầy chán ghét bên trong.

Thanh Linh theo đám người phía sau Diệp Thanh Ngọc rời đi, phải đi nhận lấy phần thưởng cuộc tranh tài đêm nay, lúc cầm phần thưởng ra cửa nàng gặp được Hương Thảo. Nàng đưa cho Hương Thảo năm trăm lượng hoàng kim và bức họa đến y quán của Hoán Y trước, sau đó tự mình lặng lẽ trở về phủ Tướng Quân, nàng chỉ cầm theo Băng Ngọc Liên.

Nàng cảm giác được có người đang âm thầm nhìn nàng chằm chằm, nàng đắc tội với Hách Liên Dục, đêm nay sợ là không thể yên bình.

Thanh Linh rời nơi tranh tài không bao xa, liền xuất hiện một đám người võ công không yếu đuổi theo sát nàng. Nàng chạy ngược chạy xuôi muốn bỏ lại đám người kia, nhưng vẫn vô dụng, bị dồn vào một ngõ hẻm yên tĩnh, cuối cùng bị đám người kia vây hãm xung quanh.

"Vì sao các ngươi lại đi theo ta?" Nàng lạnh giọng hỏi, cổ tay nhẹ run run, ngón trỏ và ngón cái trong ống tay áo đã kẹp chặt vài miếng ngân châm đâm độc.

Nhóm người kia không trả lời, rút ra kiếm trong tay đâm về phía nàng. Thanh Linh lập tức đem một bao được giấu ở trên người tung ra ngoài. Hiệu quả mê được xuất hiện rất nhanh, nhóm người kia tay dần dần vô lực cầm kiếm, không đến nửa thời gian uống cạn chung trà, nhóm người liền ngã trái ngã phải, nằm sấp trên đất.

Thanh Linh vọt tới đầu hẻm, thấy đầu hẻm xuất hiện nhiều người liền lập tức quay đầu chạy về.

"Tiểu tử, bản Vương thấy hắn chạy hướng kia" Người của Hách Liên Dục đột nhiên xuất hiện chặn lại đường trước sau của Thanh Linh.

Hách Liên Dục mất bầm miệng sưng, hắn vừa mở miệng nói chuyện, liền bị tác động đến các miệng vết thương ngoài miệng và trên mặt, hắn đau đến liên tục hít khí lạnh.

"Vương gia, hắn là khôi giả đoạt phần thưởng??" Diệp Thanh Ngọc đã bịt kín mạng che mặt lần nữa, lả lướt lượn lờ sau lưng Hách Liên Dục đi ra.

"Không sai, đúng là người này" Hách Liên Dục cắn răng nói, bây giờ hắn đã đổi một thân quần áo sạch sẽ khác, nếu như có thể xem nhẹ cái mặt sưng bằng đầu heo kia, thoáng nhìn thì hắn vẫn giữ được hình tượng quý công tử tuấn lãng.

"Các ngươi muốn làm gì?" Thanh Linh như bị dọa sợ nói, nàng cũng đoán được Hách Liên Dục sẽ tìm nàng tính sổ, nhưng không nghĩ tới sẽ sớm như vậy.

Nhưng đêm nay nàng đã dám đánh Hách Liên Dục một trận, thì đã dự được hắn sẽ trả thù. Trong nội tâm âm thầm so đo một tí, trên người nàng bây giờ còn một bao mê dược, ba cây ngân châm, nhưng người Hách Liên Dục mang đến cũng không ít, chuyện chạy trốn tương đối khó khăn, nhưng cũng

không hấn là không thể.

"Vương gia, gọi người truy tìm Băng Liên Ngọc trên người hấn đi" Diệp Thanh Ngọc đem thân thể kề kề bên người Hách Liên Dực làm nũng, Hách Liên Dực nhớ tới khuôn mặt xấu xí đến vô cùng hiếm thấy kia, liền nổi lên một trận lạnh lẽo, hấn không dấu vết kéo ra khoảng cách với Diệp Thanh Ngọc.

Hách Liên Dực vừa phân phó người tiến lên, Thanh Linh tựa như bị dọa sợ, run rẩy nói: "Thì ra là Vương gia, tiểu nhân trước đã đắc tội nhiều lần, mong Vương gia bao dung, bỏ qua cho tiểu nhân đi."

"Bớt nghe hấn nói nhảm, mau chóng tìm ra Băng Ngọc Liên trên người hấn cho ta" Diệp Thanh Ngọc sốt ruột nói, nàng nhất định phải đem Băng Ngọc Liên thu vào tay, nếu không mặt của nàng sẽ không thể cứu vãn được nữa.

"Đợi chút, cần gì phiền toái như vậy, ta giao Băng Ngọc Liên ra là được chứ gì" Thanh Linh như đang nịnh nọt cười nói, nàng chủ động đem cái hộp nhỏ nhỏ hình chữ nhật đựng Băng Ngọc Liên giao ra.

"Vương gia người xem, Băng Ngọc Liên này có tiền cũng mua không được, vô cùng trân quý, ngài có thể cầm món này rồi bỏ qua cho tiểu nhân hay không?" Diệp Thanh Ngọc muốn Băng Ngọc Liên, vậy nàng liền cho, nhưng chỉ sợ Diệp Thanh Ngọc dùng không nổi.

"Tha cho người?? Haha, đây là trò cười hôm nay bản Vương cảm thấy dễ nghe nhất" Hấn âm trầm nói, tiểu tử này làm cho hấn nhận được sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, bỏ qua cho hấn?? Làm sao có thể?? Thật sự là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cướp Bóc

Diệp Thanh Ngọc chỉ vào mũi Thanh Linh cả giận nói: "Tiểu dân đen điều ngoa, người đem Vương gia đánh thành như vậy, còn vọng tưởng Vương gia sẽ bỏ qua cho người, người quả thật chính là nằm mơ. Dù Vương gia khoan hồng độ lượng bỏ qua cho người, bốn Tiểu thư cũng nhất định không cho qua" Mũi Vĩnh vương tuần mỹ mê người như vậy, lại bị tiểu tử này đánh đến không còn nhận ra được hình người.

Nàng thích Vĩnh vương, tất nhiên sẽ thấy sốt hấn, bây giờ Vĩnh vương bị tiểu tử trước mắt này đánh thành như vậy, ý định giết chết hấn nàng cũng có.

"Vương gia, trước cho Ngọc Nhi xả giận giúp người được không?" Lúc nàng xoay đầu nói với Hách Liên Dực liền lập tức khôi phục lại bộ dáng tiểu nữ nhi tính tình ôn nhu.

Hách Liên Dực gật đầu, hành động xem như là đồng ý.

Tại lúc này, một tiếng vó ngựa đột ngột vang lên, tiếng động từ xa dần đến gần.

Diệp Thanh Ngọc đem Băng Ngọc Liên đặt vào tay Hách Liên Dực, tiếp theo rút kiếm của một thị vệ gần đó, chia thẳng vào Thanh Linh: "Dân đen, người đánh vào mặt Vương gia, bốn Tiểu thư sẽ dùng thanh kiếm này rạch nát mặt của người."

Muốn phá hủy mặt mũi của nàng, Diệp Thanh Ngọc cũng thật ngoan độc, quả không hổ là Đại tỷ.

Kiếm, từng bước đến gần mặt Thanh Linh, nàng cúi thấp đầu, đùi phải thả lỏng, cầm một viên đá trong tay lên chuẩn bị bắn vào tay cầm kiếm của Diệp Thanh Ngọc, tiện tay đoạt lại kiếm, dùng nàng ta uy hiếp Hách Liên Dực mở đường lui. Nàng tin chắc Diệp Thanh Ngọc vẫn còn hữu dụng với Hách Liên Dực, hấn chắc sẽ để ý đến tánh mạng của Diệp Thanh Ngọc.

Lúc mũi kiếm rét lạnh sắp va chạm vào da thịt Thanh Linh, đột nhiên, 'keng' một tiếng, kiếm trong tay Diệp Thanh Ngọc bị một ly trà đánh trúng, rơi xuống đất. Diệp Thanh Ngọc vừa định chửi ầm lên là kẻ nào to gan không có mắt dám đánh rơi kiếm của nàng, khóe mắt lướt qua chiếc xe ngựa có chút quen thuộc, lập tức liền ngậm chặt miệng lại.

"Vĩnh vương quả thật rất có bản lĩnh!" Giọng nói ẩn chứa châm chọc từ bên trong xe ngựa truyền ra, âm lượng không lớn nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, người ở đây đều có thể nghe rõ ràng tường tận. Giọng nói thanh nhuận dễ nghe, lại khiến cho người khác có loại cảm giác bị áp bách trầm trọng.

"Tần tướng là có ý gì?" Hách Liên Dực không vui nhún mày.

Hiện giờ, Tần Liễm là đối thủ một mất một còn với Hách Liên Dực, trong lòng Thanh Linh mơ hồ có chút hưng phấn. Hách Liên Dực và Tần Liễm từ đầu vốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng từ khi Tần Liễm và Tĩnh vương Hách Liên Thành lập ra mối quan hệ tốt, đứng phe đối lập với Hách Liên Dực, hai người từ đó mới thành đối thủ một mất một còn.

Hách Liên Thành từ nhỏ bị lưu lạc ở nhân gian, may mắn được một tiên sinh dạy học đem về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã được dạy dỗ huấn luyện rất tốt, tuyệt đối không thua kém với bất kì Hoàng tử lớn lên trong cung nào. Nhiều năm qua, Hoàng thượng liên tục phái người tìm kiếm Hách Liên Thành, cuối cùng hơn một tháng trước cũng tìm thấy hấn, Hoàng thượng rất nhanh đã cho hấn nhận tổ quy tông, phong làm Tĩnh vương.

Tĩnh vương vừa trở về đã rất được Thánh sùng, Hoàng thượng đối với hắn là cầu gì cho nấy, không ít đại thần trong triều cũng bắt đầu rói rít chuyển hướng sang phe Tĩnh vương.

Thanh Linh nghe Tĩnh vương rất được Thánh sùng thì thật rất muốn vỗ tay khen hay, Hách Liên Dực tuyệt đối không ngờ tới, thật vất vả đến phế tận tâm tư mới diệt được Thái tử, bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật Tĩnh vương. Hiện giờ, Tĩnh vương lại được Tần tướng tay nắm trọng quyền ủng hộ, Hách Liên Dực muốn động tới Tĩnh vương, sợ là không dễ.

Trong xe truyền ra trận tiếng cười thanh nhuận: "Vĩnh vương thua Công tử Lâm Mạch trước mặt nhiều người trong cuộc tranh tài 'thăng thiên chiết nguyệt', chẳng lẽ là không phục??"

Công tử Lâm Mạch là danh phận giả để Thanh Linh tham gia trận đấu đêm nay.

Hách Liên Dực còn chưa kịp trả lời, giọng nói kia lại tiếp: "Cho nên mới đem người bí mật tìm Công tử Lâm Mạch, ý vào nhiều người, ép buộc Công tử Lâm Mạch giao ra Băng Ngọc Liên, một trong những phần thưởng của cuộc thi Vĩnh vương bại trận đêm nay, haha, bản lĩnh lấy quyền thế bức người của Vĩnh vương thật sự là quá cao tay"

Hách Liên Dực nghe được ý tứ châm biếm chê hắn không đủ bản lĩnh trong lời nói của Tần Liễm, thua không dám thừa nhận, còn ý thế hiếp người. Xưa nay, lòng dạ Tần Liễm độc ác, ngoài mặt như người ôn hòa văn nhã, nhưng thật ra trong nội tâm lại lạnh lẽo tàn nhẫn. Hắn không giống như người thích xen vào những chuyện nhỏ nhặt này, chẳng lẽ Tần Liễm gần đây nhàn nhã đến mức sắp mọc meo??

Trong lòng kìm nén tức giận, mặt cười như không cười: "Tần Liễm, bản lĩnh nói hươu nói vượn của ngươi cũng tiến bộ không ít, bản Vương nhất quyết không phải là người thua mà không chung tiền, Băng Ngọc Liên này là do Công tử Lâm Mạch cầu xin bản Vương nhận"

"Nào có, rõ ràng là các ngươi ép buộc tiểu nhân giao ra Băng Ngọc Liên, còn nói nếu không giao ra sẽ lấy tính mạng của tiểu nhân. Theo tiểu nhân thấy, bản lĩnh trọn mắt nói dối của Vương gia cũng khá tốt đấy chứ" Thanh Linh trước mặt mọi người huy đi bạc thang bước xuống của Hách Liên Dực, sắc mặt Hách Liên Dực càng phát ra âm trầm.

"Dân đen, ngươi nói hươu nói vượn, xem bản Tiểu thư làm thế nào đập nát miệng của ngươi."

Thanh Linh như bị kinh hãi, sợ sệt nói: "Thừa tướng ngươi nghe một chút, cô nương này vừa nãy cũng hung dữ với tiểu nhân như vậy, tiểu nhân nếu không giao ra Băng Ngọc Liên, chỉ sợ sớm đã bị bọn họ đánh chết"

Diệp Thanh Ngọc đưa tay muốn đánh người, nghe vậy, tay sao cũng không hạ xuống được, ngón tay chỉ Thanh Linh cũng tức giận đến phát run: "Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn"

"Đây là sự thật, ta sao có thể nói hươu nói vượn, như vậy đi, Băng Ngọc Liên kia xem như là tiểu nhân đưa cho Vương gia, kính xin Vương gia nể đóa hoa tiểu nhân tặng kia mà hào phóng thả tiểu nhân đi đi" Thanh Linh nghĩ, không động thủ mà vẫn có thể rời đi là tốt hơn hết, chỉ sợ Hách Liên Dực sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Vương gia hãy thả Lâm công tử rồi đi, xem như là cho ta một cái nhân tình được không?" Tần Liễm nói chuyện giúp nài, Thanh Linh cảm thấy rất khó tin, dù sao đối với Tần Liễm mà nói, nài bắt quả chỉ là một người qua đường.

"Hừ, Tần Liễm ngươi có phải quá nhàn rồi không có việc gì làm hay không, chạy đến đây trào phúng bản Vương thì thôi, còn xen vào việc của người khác đòi bản Vương thả người, nói cho ngươi biết, không thể nào!!"

"Nhưng bản Tướng muốn đem người đi thì sao??" Nhìn như đang thương lượng nhưng giọng nói lại khiến người khác cảm thấy bị đè nén.

"Hắn có quan hệ gì với Tần tướng?? Theo bản Vương biết, Tần tướng không phải là loại người rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện của người khác."

Tần Liễm ôn tồn tao nhã mở miệng nói: "Thật không dám giấu diếm, đêm nay bản Tướng ra cửa quá gấp gáp, nên cầm nhầm bức họa phần thưởng của cuộc tranh tài, chỉ mới phát hiện ra sự nhầm lẫn này gần đây, bây giờ định mời Lâm Công tử về phủ lấy lại bức họa đó. Bản Tướng cũng đã chuẩn bị xong rượu nhậu ở trong phủ, sẵn sàng bồi tội."

Giọng nói dừng lại, lúc mở miệng lần nữa, cường thế nói: "Cho nên mặc kệ Vương gia có chịu đồng ý hay không, bản Tướng nhất định phải mang người đi"

Vừa dứt lời, trong xe liền bay ra một dải lụa trắng, đem Thanh Linh cuốn vào xe ngựa. Hách Liên Dực muốn ngăn lại, A Thất lại chắn trước mặt hắn.

"Tất cả đều tiến lên cản lại xe ngựa cho ta" Hách Liên Dực tức giận phân phó thủ hạ, cái lí do rách nát này, đầu hắn trừ phi bị thiếu não mới tin Tần Liễm đem Lâm Mạch đi chỉ vì lấy lại bức tranh, rõ ràng là không để hắn vào mắt, thật đáng giận!!

Người của Hách Liên Dực ngăn cản đường đi của Tần Liễm, lợi kiếm trong tay đâm thẳng vào xe ngựa.

Lụa trắng trong xe lần nữa bay ra, lần này còn mang theo khí thế bén nhọn dòn núi lấp biển, theo tiếng gió vù vù kẹp lấy những người phía trước quét qua. Những người kia không có lực chống đỡ, miệng phun ra máu tươi, theo quán tính ngã xuống đất.

Nội lực thật thâm hậu! Thanh Linh thầm than, nhưng vẫn có chút buồn bực, Tần Liễm vì sao không lập tức mang nàng đi, còn cùng Hách Liên Dực nói

nhảm nhều như vậy.

"A Thát, giải quyết người đuổi theo." Tần Liễm nói.

"Vâng" A Thát nhảy xuống xe ngựa, giao chiến với đám người đuổi theo xe ngựa.

"Tần Liễm, người khinh người quá đáng!" Hách Liên Dực giận không nhịn được, nhưng lại bất lực không thể làm gì, dù sao chuyện này cũng là hấn không có lý.

Tần Liễm quyền khuynh triều đình, lại được Thánh sủng, được đặc cách gặp mặt quân vương không cần hành lễ. Cho dù hấn đem chuyện nhỏ này đưa đến tai phụ hoàng, với thái độ lạnh nhạt của phụ hoàng đối với hấn, chuyện này cũng sẽ không giải quyết được gì. Dù hấn có là Vinh vương thì bây giờ cũng không thể làm gì Tần Liễm.

Đáng giận, một ngày nào đó, hấn nhất định phải gặt gao giẫm nát Tần Liễm dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Nghê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Yêu Nghiệt Họa Thủy

Đêm khuya, trên đường phố bóng người thưa thớt.

Hai con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa xa hoa, lúc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc vì hai con ngựa trắng kia không có người điều khiển mà vẫn chạy rất nhịp nhàng.

Bạch y nam tử ngồi đối diện Thanh Linh là một nam tử tuấn mỹ khuynh thành, lần đầu tiên nàng nhìn rõ hấn chỉ có thể kết luận: người này so với yêu nghiệt quả thật còn đẹp hơn đến ba lần, mười phần họa thủy a.

Màu da hấn trong suốt như ngọc, trong mắt phượng hẹp dài lưu chuyển hào quang mỹ lệ khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Môi mỏng nhấp nhẹ, như cười như không. Hấn ngồi ở đó, trên người toát ra một loại mỹ hoặc rung động lòng người, hơi thở thánh khiết.

Người này lớn lên so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn, làm cho Thanh Linh thân là nữ tử cảm thấy mặc cảm sâu sắc, khó trách nguyên chủ thân thể này lại đối với hấn nhất kiến chung tình.

"Nhìn đủ chưa??" Giọng nói Tần Liễm bình bình không nóng không lạnh.

"Chưa đủ" Nàng mặt dày đáp, ánh mắt vẫn như cũ làm cản phóng trên thân người ta. Dù sao nàng cũng đang dịch dung, không sợ mất mặt.

"Thích không??" Hấn giống như cười mà như không, dùng một ngón tay thon dài trắng nõn chạm nhẹ trên mặt mình, động tác mỹ hoặc chọc người thế mà hấn lại làm rất tự nhiên.

Bị hấn hỏi như vậy, Thanh Linh sững sờ, một hồi lâu, ngượng ngùng quay đầu đi không trả lời. Ánh mắt lại bất giác banh vài nhiều màu nằm ở một góc trong xe ngựa, lòng nàng rơi lộp bộp một tý, không khỏi đoán rằng Tần Liễm chẳng lẽ có bệnh ưa thích nam nhân?? Nếu không, hấn sao có thể nhận banh vài nhiều màu từ nam nhân, còn đối với một nam tử hỏi vấn đề quái dị 'thích không?' này.

Thanh Linh dần dần đứng ngồi không yên, có lẽ Tần Liễm cứu nàng từ trong tay Hách Liên Dực, nói đưa nàng đến Tướng phủ cảm họa là giả, muốn đem nàng nạp vào phủ mới là thật! Trời ạ, không cần a, nàng là nữ tử, không phải là nam nhân a, nên không phải khẩu vị của người này đâu a. Không được, nàng không thể vào Tướng phủ, nếu vào Tướng phủ, Tần Liễm phát hiện nàng không phải làm nam, còn nhìn thấu thân phận Nhị tiểu thư phủ Ưu Viễn Tướng quân của nàng liền nguy rồi.

"Ôn cứu giúp của Tướng gia, tiểu nhân đã cảm ơn. Tiểu nhân chỉ là một người thô kệch, không biết phong nhã, họa của Tướng gia rơi vào tay tiểu nhân thì thật đáng tiếc lãng phí, cho nên bức họa kia, tiểu nhân sẽ không lấy. Đêm đã khuya, tiểu nhân cũng không đến làm phiền Tướng phủ, cáo từ."

"Lâm Công tử nếu đã phải vội vã rồi đi, bản Tướng tất nhiên sẽ không ngăn cản." Thanh Linh vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy. Đáng tiếc, vừa rồi nàng nghe chỉ là nửa câu trước, lúc người này nói tiếp nửa câu sau, nàng hận không thể nhảy dựng lên đánh thật mạnh vào đầu hấn.

"Ngày mai Lâm công tử có rảnh rồi, hãy đến Tướng phủ lấy Băng Ngọc Liên. Bất quá, bản Tướng không chắc chắn ngày mai Lâm công tử đến đây, Băng Ngọc Liên có còn ở đó hay không."

Thanh Linh quay đầu lại, phát hiện Tần Liễm đang ngắm góc cây Băng Ngọc Liên, chết tiệt, mà hình ảnh kia nhìn còn quá đẹp mắt!! Cây kia là Băng Ngọc Liên của nàng. Cây nàng đưa cho Diệp Thanh Ngọc là giả, Băng Ngọc Liên thật nàng luôn giấu vào trong ngực.

"Băng Ngọc Liên của ta sao lại ở trong tay người??" Hấn lấy đi lúc nào?? Hấn có sờ soạng ngực của nàng hay không?? Vừa nghĩ tới khả năng hấn nhân cơ hội sờ soạng ngực của nàng, gò má liền một trận nóng hổi, đáng giận, tên hỗn đản này!

"Tất nhiên là lấy được!" Hấn cười nhẹ, nói như chuyện đương nhiên.

"Trà Băng Ngọc Liên cho ta." Nàng đưa tay đến đoạt lại, nhưng không biết Tần Liễm dùng thủ đoạn gì, hai tay chỉ nhoáng một cái, Băng Ngọc Liên trong tay hấn liền biến mất vào hư không.

"Bản Tướng có hứng thú với Băng Ngọc Liên, nên muốn lấy ra ngắm nhiều một chút, ngắm đủ rồi tất nhiên sẽ trả lại cho Lâm công tử"

Thanh Linh động cổ tay, định đem ngân châm phóng về hướng Tần Liễm, ai ngờ nàng động mãi, mà một cây châm bay ra cũng không có. Nàng rất nhanh đã kịp phản ứng, ngân châm của nàng nhất định đã bị hấn lấy đi. Lòng Thanh Linh một trận lạnh lẽo, Tần Liễm không dấu vết đem toàn thân nàng lục soát một lần, có lẽ hấn đã phát hiện ra nàng là nữ tử. Nàng lại nghĩ không ra, nếu như Tần Liễm đã phát hiện nàng là nữ tử, vậy thì tại sao nhất định phải đưa nàng về Tướng phủ?? Chẳng lẽ là do nàng bó ngực quá chặt nên hấn không phát hiện ra??

Về phần vì sao muốn đưa nàng đến Tướng phủ, hấn cũng nghĩ không thông, chỉ thấy lúc nàng nghe chính mình nói sẽ không ngăn cản nàng rời đi, nàng tựa như tiểu hồ ly đi ăn trộm thành công vui mừng hípc mắt, khiến hấn không nhịn được nổi lên tâm tư trêu chọc một tý. Khi hấn nhắc nhở nàng Băng Ngọc Liên đang ở trong tay hấn, nàng hípc lại mắt hồ ly trừng hấn, mắt thấy nàng muốn xù lông, nhưng hết lần này đến lần khác lại không dám phát tác. Hấn cảm thấy bộ dáng này của nàng thật đáng yêu.

Lòng yên tĩnh như hồ nước nhiều năm qua không sóng không gió, đột nhiên bị người quăng vào một cục đá, tạo nên từng vòng gợn sóng, từ đó không được an bình.

"Haha, tiểu nhân đột nhiên cảm thấy có hứng thú với bức họa kia, tiểu nhân đi theo Tướng gia đến Tướng phủ một chuyến cũng được." Nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, Băng Ngọc Liên dù gì cũng đáng không ít tiền, vì Băng Ngọc Liên nàng sẽ cùng hấn đến Tướng phủ. Huống chi võ công người này cực cao, hấn nếu như không muốn cho nàng đi, nàng trốn cũng không thoát. Nàng phát hiện người này thích tiền lễ hậu binh, mềm không được sẽ trực tiếp mạnh bạo. Lúc mang nàng từ chỗ Hách Liên Dực đi như thế, hiện tại đối với nàng cũng như thế.

Vào Tướng phủ, Tần Liễm cho người an bày một gian phòng khách cho Thanh Linh nghỉ ngơi trước.

Nàng vào đến trong phòng, đập vào mắt là một nơi hết sức xa hoa mà không khiến người cảm thấy tục. Sàn nhà từ ngọc âm dát thành, bàn ghế là gỗ lim thượng hạng, ấm trà cái ly đều làm bằng bạch ngọc thượng đẳng. Hàng chục viên trân châu lớn bằng ngón tay cái xỏ thành cái mảnh dưới ánh sáng viên dạ minh châu phát ra ngân quang, dùng lụa thiên tâm tỉ cực phẩm đan thành tấm màn tung bay trong gió đêm bên cửa sổ.

Trời ạ, người này rốt cuộc vợ vet bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân mới làm nên một nơi xa hoa như thế này. Còn có, ở đây thật sự là phòng khách sao?? Có người chủ nhân nào sẽ cho khách ở trong ô kim cương sao?? Trong lòng chợt lóe ra một ý niệm, chẳng lẽ hấn muốn xây kim ốc giấu nam nhân??

Thanh Linh căng thẳng bất an, không còn dám nghĩ tới việc lấy lại Băng Ngọc Liên từ tay Tần Liễm.

Tiền tài chuyện nhỏ, chạy trốn chết mới trọng yếu nhất!!

Nhìn bốn góc trong phòng đều được đặt một viên dạ minh châu to như quả đu đủ tản ra u quang, nàng nhanh tay lấy đi hai viên.

Chạy trốn chết là chuyện lớn, nhưng tiền tài cũng là trọng yếu!!!

Nàng cầm lấy giấy bút trong phòng, vội vã viết vài chữ, nội dung là nàng lấy đi hai viên dạ minh châu kia thế cho Băng Ngọc Liên. Hắc hắc. Như vậy cũng không tính là ăn trộm đi.

Ra khỏi cửa phòng, Thanh Linh đi đến phía tường rào Tướng phủ.

Trước tường rào có một khu rừng trúc, Thanh Linh vừa tiến vào một bước, liền có ám tiễn phá không bắn ra, kẹp lấy khí thế bén nhọn mà phóng đến. Nàng hút một ngụm khí lạnh, may mà thân thủ nàng nhạy bén, nhanh chóng rút khỏi rừng trúc, khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp.

Trong rừng trúc có trận pháp, nàng thấy được cửa ra trong đó.

Kiếp trước Đại ca thích vợ vet các loại trận pháp về nghiên cứu, trong thư phòng cất giữ vô số các trận pháp khác nhau. Bị hấn ảnh hưởng, nàng cũng thích xem trận pháp, những lúc nhàn rỗi thường lôi ra nghiên cứu.

Trận pháp rừng trúc kiếp trước nàng cũng đã từng xem qua, theo trí nhớ kiếp trước phá được trận pháp, bình yên xông qua rừng trúc, phi thân leo tường rời đi.

Một bóng trắng đứng yên dưới hành lang, bạch y trong bóng đêm đặc biệt kỳ ảo mờ mịt.

Đột nhiên, bên cạnh bóng trắng xuất hiện một bóng đen cùng một thể với bóng đêm: "Công tử, có muốn đem người này bắt trở lại hay không??"

"Không cần" Tần Liễm thản nhiên nói.

Biết y thuật, biết dịch dung. Nữ giả nam trang đoạt phần thưởng, đánh Vinh vương một trận, phá được trận rừng trúc. Không biết nha đầu kia tiếp theo còn có thể mang lại cho hắn bao nhiêu kinh hỷ, hắn đột nhiên hết sức mong đợi.

Thanh Linh trở lại phủ Tướng quân cũng đã được mấy ngày, nhưng vẫn chưa nghe tin tức không tốt nào từ Tướng phủ truyền ra, nàng rất yên tâm cảm hai viên dạ minh châu đến tiệm cầm đồ, đổi được không ít tiền bạc.

Buổi trưa lúc trở lại Tướng quân phủ ngẫu nhiên gặp lại Hách Liên Dục. Vết thương trên mặt Hách Liên Dục bị Thanh Linh đánh đã lành. Hắn vừa thấy nàng liền tiến lên lôi kéo làm quen.

Thanh Linh cười lạnh, Hách Liên Dục muốn lôi kéo phủ Tướng quân, nên mấy ngày trước cùng Diệp Thanh Ngọc đi vô cùng gần. Sau khi phát hiện mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy, hắn tám phần là không nhìn được dung mạo bị hủy kia, nên ngược lại đem chủ ý đánh lên đầu nàng.

"Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, không xong rồi, nô tỳ nhìn thấy Vinh vương tự mình đưa Nhị tiểu thư hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười." Hương Lát vội vàng xông vào phòng ngủ Diệp Thanh Ngọc, nàng bây giờ đã là đại nha đầu bên cạnh Đại tiểu thư.

Diệp Thanh Ngọc nghe vậy, hé ra khuôn mặt vốn đã xấu xí dần vụn vẹo, càng thêm như ma quỷ. Bàn tay nàng vung lên một cái, ấm trà cùng vài cái cốc trên bàn toàn bộ đều rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn xoang xoảng của ly trà vang khắp phòng.

Hương Diệp đứng ở một bên bị cơn tức giận của Diệp Thanh Ngọc dọa sợ, không dám hó hé ra một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghiê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nói Dối Không Đỏ Mặt

Thanh Linh vừa về tới tiểu viện của chính mình, lại phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã có mặt ở đó, nàng vừa thấy Thanh Linh tiến vào cửa viện, liền sai người tiến lên bắt lấy Thanh Linh.

"Đại tỷ, ngươi đây là muốn làm gì?" Thanh Linh không có giấy dựa, tùy ý để các nàng bắt lấy, nàng còn không biết mình đã đặc tội gì với Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tiến lên, nhìn nàng đầy oán độc, lấy ra một cây chủy thủ vỗ vỗ vào mặt nàng: "Diệp Thanh Linh, ngươi là tiểu tiện nhân, lại dám qua mặt ta vụng trộm đi quyến rũ Vinh vương, ngươi không phải chỉ có bộ dáng đẹp mắt một chút thôi sao, hôm nay ta sẽ phá hủy gương mặt của ngươi, xem ngươi lại lấy cái gì đi quyến rũ Vương gia."

Sau khi Hách Liên Dục biết khuôn mặt của nàng bị hủy cũng không còn đến tìm nàng, Diệp Thanh Ngọc đoán rằng hẳn nhất định đã bị gương mặt của mình dọa sợ. Lúc nàng nghe được hắn đưa Thanh Linh hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười, nàng liền ghen tỵ đến nổi điên. Nếu như nàng cũng đem khuôn mặt Diệp Thanh Linh phá hủy, Hách Liên Dục cũng sẽ không nhìn Diệp Thanh Linh thêm một cái, tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh này cũng sẽ không thể cướp đi Hách Liên Dục từ trong tay nàng.

Nàng quyến rũ Hách Liên Dục, đó chính là thiên đại trò cười. Hắn là mặt đường, ta là thạch tín. Hách Liên Dục đối với ngươi là trân bảo, nhưng đối với Diệp Thanh Linh nàng mà nói, Hách Liên Dục còn thua xa cái rơm thúi. Bất quá những lời này, nàng cũng không nói ra khỏi miệng.

Dao găm lạnh buốt dán ở trên mặt, Thanh Linh không có chút vẻ sợ hãi nào, luôn lạnh nhạt, bình tĩnh mở miệng nói: "Đại tỷ ngươi hiểu lầm, hôm nay ta chỉ trùng hợp gặp được Vương gia mà thôi. Sở dĩ Vương gia cùng ta vừa nói vừa cười, đó là bởi vì ta nói cho hắn biết gương mặt Đại tỷ có khả năng được cứu rồi, sau khi hắn nghe được mới cười một chút. Đại tỷ, Vương gia cùng ta nói cười, tất cả đều là vì Đại tỷ a." Nàng nói dối mặt không đỏ tím không đập mạnh. Trên thật tế, Hách Liên Dục ở trước mặt nàng chưa từng nhắc đến Diệp Thanh Ngọc dù là nửa câu.

Diệp Thanh Ngọc bán tín bán nghi, lừa gạt cũng đã biến mất hơn phân nửa, nghiêng đầu suy nghĩ: "Ngươi nói thật sao?? Mặt của ta thật sự được cứu? Sau khi Vương gia biết còn rất vui mừng sao??" Trong mắt nàng bắt đầu có mong đợi.

Không biết miệng kẻ nào bị ối, đem tin tức Đại tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng quân bị hủy dung truyền ra ngoài, khiến mọi người đều biết dung mạo Diệp Thanh Ngọc còn kinh khủng hơn quý.

Vốn tưởng rằng Băng Ngọc Liên có thể trị tốt mặt của nàng, nhưng sau khi dùng Băng Ngọc Liên kia xong, mặt không những không thấy tốt lên, mà ngược lại còn chuyển biến ngày càng nghiêm trọng. Đáng ra chỉ có nửa khuôn mặt bị hủy, nhưng bây giờ cả khuôn mặt đều lan đầy vết ngâm vàng, hoàn toàn không còn nhận ra được dạng người. Các đại phu nổi danh ở Hạ Thành đều đã mời đến, nhưng người nào cũng bó tay.

Hiện nay khắp nơi bên ngoài đều đang rỉ tai nhau tin tức nàng bị hủy dung, khiến nàng không dám bước ra khỏi cửa nửa bước, ngày ngày khó chịu ngay góc bên trong phủ, Hách Liên Dục cũng không hề đến tìm nàng, nàng sắp khó chịu đến nổi điên rồi.

"Tất nhiên là thật!" Người nào đó tiếp tục trấn định nói dối.

"Hương Thảo có biết một vị đồng hương, chuyên trị các tạp chứng ngoài da. Hôm nay ta cùng Hương Thảo đi trên ngã tư đường, đúng lúc gặp được hân, ta có hỏi qua chứng bệnh của Đại tỷ."

"Hân nói như thế nào??" Diệp Thanh Ngọc vội hỏi.

Hương Thảo đứng một bên tràn đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Thanh Linh, ánh mắt mang nghi hoặc, nàng có quen biết người nào đồng hương biết trị bệnh ngoài da sao?? Còn có, Tiểu thư nhà nàng biết nói dối từ khi nào??

"Hân nói, dựa vào y thuật của hân, bệnh trên mặt tỷ tỷ tất nhiên không thành vấn đề, ta vốn muốn mời hân vào trong phủ, nhưng tính tình người này có chút cổ quái, còn ngạo mạn, nhất định đòi bệnh nhân phải tự mình đi mời hân." Thanh Linh nói

"Hân ở đâu??" Diệp Thanh Ngọc lại hỏi.

"Đại tỷ, người nhìn thanh chùy thủ này" Mắt Thanh Linh liếc về phía dao găm, không trả lời. Ý tứ rất rõ ràng, không lấy ra dao găm đừng mong nàng nói.

Diệp Thanh Ngọc cũng hiểu ý trong lời nàng, do dự một lát, cuối cùng chậm rãi thu hồi lại dao găm. "Mau nói" Giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

"Nghe nói hân đang dừng chân tại tửu lâu Thính Vũ, tên gọi là Bạch Thuật" Thanh Linh tự tiện nói ra tên một tửu lâu mới mở nàng vô tình thấy hôm nay.

"Hừ, hôm nay tạm thời bỏ qua cho ngươi, nếu Bạch Thuật kia trị không hết được mặt của bốn Tiểu thư, gương mặt này của ngươi chắc chắn cũng không được nguyên vẹn." Sau khi Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng uy hiếp Thanh Linh, liền dẫn người rời đi.

"Tiểu thư, cái người Bạch Thuật biết y thuật kia ở đâu ra?? Lỡ như Đại tiểu thư biết được ngươi lừa gạt nàng, lúc đó phải làm sao bây giờ." Hương Thảo lo lắng nói.

"Trước mặt ngươi không phải có một người sao??" Thanh Linh nháy mắt mấy cái, giả hoạt nói.

"Ngươi muốn giả trang thành Bạch Thuật??" Hương Thảo ở cùng Thanh Linh nhiều ngày, đã biết y thuật của nàng cũng không tệ.

"Không sai!" Thanh Linh gật đầu "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước tiên đến Thính Vũ lâu chuẩn bị một chút đi."

Nghe nói Thính Vũ lâu ở Hạ Thành cũng có chút danh tiếng, hỏi một chút liền có thể tìm ra.

Thanh Linh dịch dung thành một nam tử trung niên đi vào tửu lâu, mướn một gian phòng phía trên.

Thấy chương quý tướng mạo thật thà phúc hậu bên cạnh vừa tính toán vừa thờ dài, Thanh Linh nhin không được hỏi hân vì sao lại thờ dài.

Chương quý nói với Thanh Linh con trai độc nhất của hân bệnh nặng đã lâu, đã tốn không ít bạc nhưng vẫn không thể chữa lành, hiện giờ trong hầu bao đã không còn bao nhiêu bạc. Nên hân đang định đem tửu lâu bán đi, gom góp bạc tiếp tục mời đại phu chữa bệnh cho con trai.

Tửu lâu này là do hai vợ chồng chương quý đánh đổi cả nửa đời người mới mở rộng ra được quy mô lớn như ngày hôm nay, bây giờ nói muốn bán đi, trong lòng mười phần là khó chịu, nhưng vì con trai, không muốn bán cũng phải bán.

Thanh Linh thấy tửu lâu này nằm ở vị trí cũng không tệ, sau khi suy nghĩ một phen, liền dứt khoát quyết định mua lại tửu lâu từ ông chủ. Nàng không biết kinh doanh lắm ăn, nên tiếp tục lưu lại hân làm chương quý của tửu lâu, còn nàng an vị làm vị chủ tử phía sau màn.

Chương quý của tửu lâu tên là Lý Phúc, Thanh Linh có lòng tốt xem bệnh giúp con trai hân. Sau khi bắt mạch, Thanh Linh hết sức chắc chắn hứa hẹn với Lý Phúc, nàng nhất định sẽ chữa lành cho con trai hân. Hai vợ chồng Lý Phúc dường như xem nàng như Bồ Tát sống, quý xuống lạy lạy để, hứa hẹn nàng đến phải cuồng quý chạy trốn.

Diệp Thanh Ngọc đầu tiên là phái người đến Thính Vũ lâu hỏi thăm bên trong có người nào tên Bạch Thuật hay không, nghe người báo về quả nhiên có người này thì vội vã ra khỏi cửa.

Thanh Linh đã căn dặn Lý Phúc nếu có người đến tìm Bạch Thuật, đó cũng chính là nàng. Lý Phúc phải nói với người nọ rằng, Bạch Thuật hân đã ra ngoài xem bệnh cho người khác, bốn năm ngày sau mới trở về.

Nàng vốn là loại người thù dai, lúc này Diệp Thanh Ngọc muốn hủy đi mặt của nàng, vậy nàng sẽ kéo dài thêm mấy ngày nữa, cho Diệp Thanh Ngọc thống khổ vì bị hủy dung thêm mấy ngày.

Lúc Thanh Linh đi ra Thính Vũ lâu, đã khôi phục lại diện mạo như cũ. Nhớ tới trâm ngọc cài tóc của mình đã gãy từ mấy ngày trước, ngoại trừ chiếc trâm ngọc kia, cơ hồ trên người nàng cũng không còn món trang sức nào có thể mang ra ngoài. Bây giờ trong tay vẫn còn một chút tiền, có lẽ nên đi mua một chút.

Nàng mang theo Hương Thảo vào Thiên Thúy Trai.

Thiên Thúy Trai là nơi bán đồ trang sức lớn nhất Hạ Thành, vật trang sức bên trong có rất nhiều kiểu dáng, chất liệu thượng cấp, giá tiền cũng thích hợp, các Tiểu thư nhà quan gia rất thích dùng đồ trang sức ở Thiên Thúy Trai. Kiếp trước Thanh Linh đã từng đến Thiên Thúy Trai, biết rõ tính chất đồ trang sức ở đây xác thật giống như người ngoài đồn đại: tuyệt mỹ!!

Thanh Linh đang chọn trà ở gian phòng chính Thiên Thúy Trai, đột nhiên, có một cái tay đưa đến trước mặt nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Nghệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.